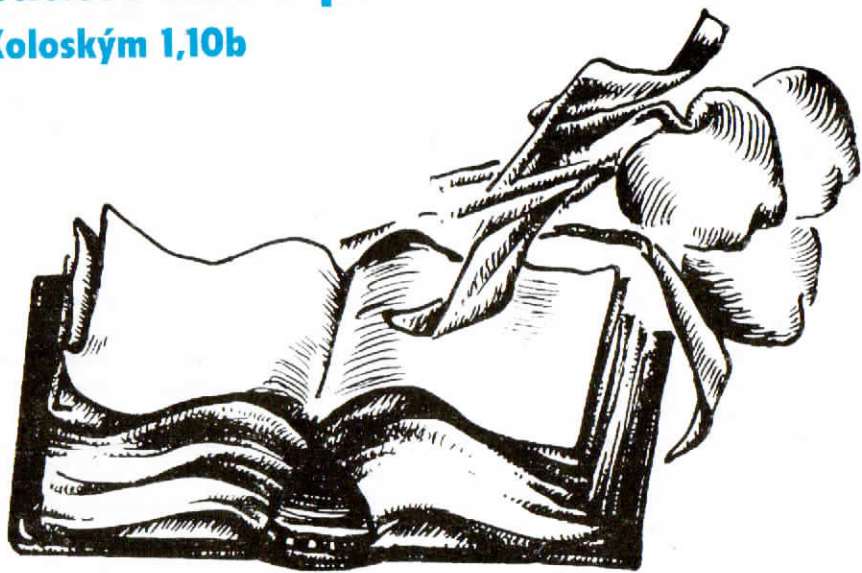

žive!
SLOVO

2000 **1**
ROČNÍK XXXII

... ve všem poneseť
ovoce dobrých skutků,
budete růst v poznání Boha...
Koloským 1,10b

Setkáváme se poprvé v roce s číslem 2000. Šťastně jsme se přehoupali přes změnu tisíciletí. Šťastně to přežili i počítače - nedošlo ke zhroutení světové ekonomiky, jak předpokládali někteří pesimisté, ani nenastal „konec světa“, jak si to namlouvali někteří blouznivci. Všechno proběhlo „normálně“ - řekli bychom. Jsme si ale všichni vědomi, co se za tím „normálně“ skrývá? Vidím v tom nesmírnou Boží milost, která nám všem ještě dává příležitost. Pro někoho k tomu, aby se smířil s Bohem, pro jiného, aby dal do pořádku to, co v pořádku stále ještě není a do čeho se mu nechce, pro další, aby udělali ještě to, co se udělat dá. Pán Bůh ve své milosti stále ještě čeká. „Pán neotál splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (1Pt 3,9).

Mám obavy, že řada lidí si teď oddechne, oťese se - a půjde dál, jako by se vůbec nic nestalo. Připomíná mi to jednu komickou historku z mého života. Měli jsme doma kohouta. Jednou něco provedl a já se rozhodl, že ho za to proženu. Samozřejmě, bylo to nepřiměřené měření sil. Kohout mohl udělat jedinou rozumnou věc a tu také udělal. Vzal nohy na ramena (mají kohouti ramena?) a utíkal, co mu nohy stačily. Přitom vyděšeně kdákal jako slepice. Pořádně jsem ho prohnal a říkal jsem si: „Tak, teď jsi dostal za vyučenu! Snad si to budeš pamatovat!“ A nechal jsem ho být. A co myslíte, že kohout udělal? Chodil teď schlíple a dával si pozor na to, co dělá? Vůbec ne! To první, co provedl, bylo, že vylezl na vyvýšené místo, a vítězoslavně zakokrhal. Jakoby dosáhl úžasného vítězství! Bojím se, že řada lidí bude jako ten kohout. Všechno šťastně dopadlo, přechod na rok 2000 jsme přežili ve zdraví - a to je určitě naše zaslouha! To my jsme koumáci, že jsme to s těmi počítači zvládli! Místo,

abychom šli pokorně dál, vědomi si prokázané milosti, jsme hrdí na to, co jsme „dokázali“. Přitom se ti, kteří jsou na to tak hrdí, obvykle ničím o nic nezasloužili.

Pro jiné z nás je možná letošní rok rokem obav a starostí. Co se mnou bude? Co bude, když ztratím zaměstnání? Co bude, až dokončím školu? Co se stane, když budu muset odejít na civilní službu nebo na vojnu a vrátím se po ní zpět? Najdu ještě zaměstnání? To jsou otázky, na které nám nikdo z lidí nedá odpověď. Žijeme opravdu v nelehké době. Kéž bychom dokázali v těchto našich obavách a starostech postupovat jako král Jozafat, když na něj přitáhlo nepřátelské vojsko. Poslechněme si jeho modlitbu: „Bože náš... nemáme sílu proti tomuto velikému množství, které táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, proto vzhlížíme k tobě.“ Na tuto modlitbu byla konkrétní odpověď: „Nebojte se a neděste se... boj není váš, ale Boží... stůjte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání.“ A nebyla to pouhá slova. Pán Bůh své slovo dodržel. Následujícího dne zažil Jozafat se svým lidem předivný a zcela nečekaný Boží zásah a vysvobození. (2 Pp 20,21-29). Nezapomínejme na to, že Bůh Jozafatův se nemění. Je stejný i dnes. Tam, kde mu svěříme svůj život a očekáváme jeho milost, nebýváme zklamáni. Slyšme v této situaci slova Pána Ježíše: „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“ (Mt 6,33-34) Pěče našeho Pána se netýká jen našeho duchovního života, ale i toho pozemského.

Tak vám moc přeji, abychom společně v důvěře v něj prošli celý i dale životem. Mnoho Božího požehnaní i milosti na každý den vám přeje

Tomáš Pulu s redakční radou

2000 - přijmout výzvu?!

Jak můžeme jako křesťané vstoupit do nastávajícího tisíciletí?

Jak se můžeme setkat s trendy současné doby? Jak můžeme vytvářet budoucnost podle Božích měřítek? K tomu 10 tipů od Dr. Stephana Holthause:

1. DO BUDOUČNA VYVÁŽENÉ

Resignace není odpovědí křesťana na výzvy (post)moderna. Křesťané byli za všech dob nositelé naděje v temném světě. Jsou „solí“ a „světlem“, a tím i nositelé odpovědnosti ve společnosti. Křesťané se neradují (doufejme) z temné situace našeho světa, ale chtějí něco změnit. Křesťané sice nejsou ze světa, avšak jsou stále ještě ve světě (viz J 17,11 a 14).

Zavrhování světa vede k fatální existenci v ghettu, honba za světem do zaplacení se do ducha doby. Nevěřím, že totální oddělení se od světa je biblickou odpovědí na výzvy doby. Totéž platí pro totální přizpůsobení se. Držím se třetí varianty - rád bych ji označil jako „konstruktivní odmítnutí“. Pracuje konkrétně na určité změně světa, ve vědomí, že chaos nemůže vytrvat. Tento postoj se brání fatalismu a pasivitě, abychom se neprovinili. Nestahuje se zpět do vlastní subkultury.

Máme ještě odpovědnost za náš svět. Je toho tolik třeba dělat, zapojíme se?

2. VĚŘIT DŮSLEDNĚ

Zásadní biblický životní styl předchází přesvědčení, že Bůh je Pánem všech životních oblastí. V době, kdy

víra sotva ještě požaduje nějakou důslednost, je tento postoj revoluční. Obrácením se k Bohu se zde úplně nově tvoří všechny oblasti lidské existence. Pokání v biblickém slova smyslu se stává důslednou změnou myšlení, radikální změnou celého života. Žádná oblast zájmu není vyřazena. Myšlení a činy určuje Bůh, ne má vlastní vůle. Myšlení teď znamená: myšlení od Boha. Jednat znamená: držím se Božích příkazů jako vedení mého života. Víra není nástavba, ale základ celého života! Všechny oblasti života, včetně peněz, majetku, vztahů, času, darů i slabostí, jsou proniknuty svatostí. Křesťanská víra má nárok na všechno! Příklon k víře člověku otvírá úplně nový pohled na život. Jen tímto radikálním způsobem budeme moci jako křesťané vůbec něčeho dosáhnout.

3. ZAČÍNAT MÁLEM

V našem světě bez orientace je opět třeba, abychom se naučili znovu určitým způsobům jednání a určitým ctnostem. Jednotvárnost všedního dne a vysoké požadavky na naše zaměstnání a rodinu vedou k tomu, že už nevykládáme žádný čas a sílu k tomu, abychom změnili své chování. Chceme-li uskutečnit radikální změnu chování, musíme na tom důsledně pracovat. I zde bude dobře, přezkoušíme-li se skupinou stejně smýšlejících společně vlastní jednání a budeme-li je korigovat podle Božích měřítek. To by znamenalo, že budeme

opět dávat pozor na to, co říkáme, budeme se opět učit přesnosti a disciplíně, budeme-li praktikovat čestnost a budeme-li posilovat svou ochotu pomoci. Dělejme to společně s druhými a korigujme se navzájem. Šetrnost, věrnost, píle a oddanost jsou hodnoty, které jsme dnes ztratili. Jak by to bylo revoluční, kdybychom se my křesťané jim znovu naučili.

4. PŘEKONAT POKOJNÉ HEKTIKU DOBY

Pokoj a trpělivost jsou charakterové vlastnosti, které dnes chybí. Člověk je neklidný, protože neustále hledá svou vlastní identitu. Média nás bombardují. Naše města tonou v nepokojích. Hektika se zmocňuje všech.

Trpělivost není naší silnou stránkou, protože nechceme nic zmeškat. V tomto bodě se po křesťanech chce, aby byli uklidňujícími póly v požáříšti. Bůh je u kormidla - toto přesvědčení dává křesťanům možnost klidně spát. Mají trpělivost, protože vědí, že Bůh dosáhne svého cíle. Nemusí zde dosáhnout všeho, protože to nejkrásnější teprve přijde. A Bůh tak jako tak na nás není odkázán; má spoustu možností jak dosáhnout svých plánů.

5. POČÍTAT S BOŽÍMI MOŽNOSTMI

Lidé, kteří důvěřují Bohu, mohou být klidní. Zbaví se tlaku, že musí všechno dokázat sami. Počítají s Božími možnostmi v bezvýhodnosti světa. Důvěra Bohu je jiným slovem pro pojem „víra“. Křesťané jsou vybízeni, aby nevěřili sobě, ale velkému Bohu.

6. LÁSKOU ZVÍTĚZIT NAD STRACHEM

Moderní člověk má strach. Strach z osamělosti, ze selhání a z budoucnosti. Strach je základním problémem moderní společnosti. I v tomto bodě mají křesťané co říci. Znají budoucnost světa a nemusí se bát, protože budoucnost určuje Bůh. Nepotřebují se bát selhání, protože mají realistické sebehodnocení a nepotřebují se profilovat. Prožívaná křesťanská láska je vždy útok proti strachu. Naše poslání zní: „*Neměj strach a neboj se!*“

7. MĚNIT SVĚT MODLITBOU

Modlíme se proto tak málo, protože chceme všechno dokázat sami. Nechceme být závislí a to ani na Bohu. Prosebník přichází vždy s prázdnými rukama, je bezmocný, prosí o pomoc. To vše je v příkrém rozporu především s naší touhou po samostatnosti. Chceme dělat všechno sami, jen neprojevit slabost.

„*Zde pomůže už jen modlitba*“, říkááme teprve až tehdy, když jsou skutečně vyčerpány všechny lidské možnosti. Místo toho bychom měli vidět, že i ten nejmenší pohyb ruky je možný jen proto, že nám k tomu Bůh dává sílu. Rozdělili jsme skutečnost, myslíme si, že do jisté míry můžeme žít bez Boha. A přitom jsme nepochopili slova Pána Ježíše: „*beze mne nemůžete vůbec nic učinit*“ (J 15,5). Bez Boží milosti by na tomto světě nedokázal nikdo učinit ráno ani krok před dveře. Musíme se znovu učit modlit. Modlitebníci mění svět daleko více než všichni aktivisté. Modlitba uspořádává mé myšlenky, přesměrovává mne ze mne samého k Bohu. Modlitebníci jsou lidé se správným základním zaměřením. Odmítají

individualismus. Poslední doba je zloděj času k modlitbám.

Jestliže se neztíšíme před Bohem, nenajdeme ztišení ani sami pro sebe. Musíme se však ale také modlit správně: ne za sebe a za své potřeby, nejen za můj sbor a moji skupinku, ale za všechny lidi. I za politiky, soudce, manažery a funkcionáře. Praví modlitebníci zahrnují do svých modliteb svět a rozšiřují tak svůj pohled na celek.

8. JÍT VPŘED S POHLEDEM ZPĚT

Musíme se také znovu naučit správně zacházet se svým dědictvím a se svými tradicemi. Každého člověka Bůh postavil do nějaké tradice. Rodina spravuje majetek nashromážděný po několik generací, který nabízí stabilitu a bezpečí.

Křesťané vědí o dědictví svých otců a matek ve víře, kteří si uchovali věrně svou víru i za pronásledování a utrpení. Lidé dosáhli před námi velké poklady. Běda nám, jestliže tyto poklady promrháme během jedné jediné generace. Pak nepředáme našim dětem už nic, než bezcennou sbírku hadrů netradičních zážitků. Kdo nezná dějiny, je odsouzen je opakovat a dopouštět se týčž omylů. Je naléhavě třeba v církvi připomínat Boží dílo v dějinách.

Pamatujme, dějiny nezačínají námi! Teprve v dějinných souvislostech můžeme správně pochopit moderní vývoj. Kdo zná dějiny, dovede utvářet i budoucnost. Tak se opět naučíme znovu cenit tradici, aniž bychom ji museli přebírat ve všech jednotlivostech.

9. BOJOVAT S ROZHODNOSTÍ

Odnaučili jsme se boji a utrpení. Ve

světě harmonie a vyrovnání se stali bojovníci nežádnoucími. Ale existují hodnoty a morální kategorie, kde se nedá diskutovat. S čestností, pravdou, láskou a Bohem nedisponujeme. Existují hodnoty, které nelze zpochybňovat. Za ně musíme znovu bojovat. Stali se z nás ale zbabělci, stahujeme se svých ulit, místo abychom se postavili na odpor. Máme strach, že dojde ke zranění, že budeme znevýhodněni, že narušíme vztahy. A přitom v tomto světě není vítězství bez boje. Potřebujeme opět lidi s odvahou! Ivan Illich jednou s lítostí hovořil o „zkáze umění trpět a zemřít“. Nedokážeme už trpět, vyhýbáme se utrpení. Kde bychom se to také mohli naučit? Hlad, válku a bídu prožila tak ještě stará generace. Pronásledování křesťanů známe jen z literatury. Naše kategorie utrpení jsou asi takovéto: nedostat lístky na fotbalovou ligu, když nám proprší dovolená na Costa Brava, můj návrh na koupi nového košíčku na sbírku ve shromáždění byl na poradě bratří odmítnut. Z banalit se stávají katastrofy. Proporce jsou naprosto očividně posunuty. A tak se musíme znovu začít učit trpět a to i v našem životě víry. Křesťané se mohou a musí již dnes začít trpět v situaci našeho světa - jinak nic na světě nepochopíme. Jen kdo trpí, může mít opravdový soucit s umírajícím světem. A musíme se znovu učit brát na sebe sebezapření a oběti pro nejdůležitější věc v našem životě: pro víru v Krista. Tím nemluvíme o nějaké touze po utrpení, ale vyzývám k důsledné připravenosti dát vše pro toho, kdo dal všechno pro nás.

10. CHARAKTEREM PROTI DUCHU DOBY

To, co moderní člověk obzváště potřebuje a ocení, jsou pravé vzory.

Potrebujeme viac ľudí, podľa nichž bychom sa mohli fidiť. Nemáme už ty, kto mení své presvedčenie v činy. Chybí nám lidé s hlubokým presvedčením, ktorí dovedou pro své presvedčenie nadchnout i jiné.

Moderna vytváří názory, ale ne přesvědčení. Co nám chybí, jsou lidé s charakterem, kteří pevně a nebojácně stojí za svými cíli.

Charakter se formuje z pevných zásad, vytvořených světovým názorem. K tomu patří ctnosti jako spořivost, píle, pořádek, poslušnost a sebeovládání.

Postmoderní bezbřehost nám charakter ukradla. Všechno vyvažujeme, naše odpovědi jsou neurčité, trvale měníme své názory a nemáme už žádná stanoviska.

Co nám chybí, jsou duchovní osobnosti, Boží mužové a ženy, kteří se netočí jako korouhvičky ve větru, ale

stojí odvážně a neohroženě proti duchu doby i proti mínění většiny, protože jsou přesvědčení o hodnotě a ceně ctností a hodnot, které zastávají. Potrebujeme osobnosti, na které je možno se spoľehnout a které jsou vypočítateľné, pretože našli pevný základ pro svůj život. Křesťané by měli být takovými lidmi, vždyť mají konstantu svého života: Víru v Ježíše Krista. Jak můžeme jít jako křesťané do příštího tisíciletí? V zásadě tak, jak to Pavel doporučuje sboru ve Filipách: „A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost, abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.“ (Fp 1,9-10)

Dr. Stephan Holhaus Die Wegweisung 12/99
přel. T. Pala

Rozčesnutý strom

Povedľa nevelmi frekventovaného
chodníka
stál rozčesnutý strom
s uschýňajúcou korunou
Asi ho zasiahol blesk
Ale tam popri mŕtvom pri
vrašili nové, sviežo zelené pníčky
čo spievajú pieseň života

Blesk Božích súdov
zasiahol
nevinného Božieho Syna
namiesto nás
Chodí sa popri golgotskom kríži
kde Spoluprotvorcu Všemohúťra
postihol údel
rozčesnutého stromu
Lež tam, celkom pri ňom
rozdávajú zelené žitá
plnými priehrštiami
vykúpení ľudia

Pri tom rozčesnutom strome
aj ja spievam
oslavné ódy
na šťastie
na radosť
na večný život

Jan Kučera

NA BREHU MILÉNIA

Navždy sa prestali písať roky tisícdeväťsto... Nastupujeme do posledného roka dvadsiateho storočia, začína sa písať akoby bájný rok 2000. Ešte nedávno sme o ňom iba snívali, robili sa plány a výhľady - a odrazu je tu! Aký bude? Aký bude prelom tisícročí z hľadiska duše, ducha a tela človeka? To sú otázky dneška.

Z listu apoštola Pavla Hebrejom vieme, že ten istý včera, dnes i naveky je iba Pán Ježiš Kristus. Všetko ostatné sa mení a podlieha skaze. Najhoršie je to s človekom. Najmodernejšia veda a technika ho síce ženie vpred a vyš do nedobytných výšav, no jeho duša zostáva vo vzťahu k hriechu a vine uväznená. Hovoríme si, že žijeme v kresťanskom svete a predsa - koľko je tu nevráživosti, porušovania Božích zákonov, lúpeží, vrážd, nenávisť a zloby... Už najmenšie deti sa učia zabíjať a podliehajú drogám. Kam to spejeme, ľudia, ktorým sa hovorí Homo Sapiens - rozumný.

Nedávno som bol pozvaný do českého Chlumu u Třeboně. Hovorilo sa tam o Európe tretieho tisícročia a akí to vlastne ľudia do nej budú vstupovať. V mojom príhovore som sa nemohol vyhnúť odporúčaniu: „Ak chceme čo i len v náznakoch hovoriť o kresťanskej Európe, musíme hlboko vstúpiť do seba a pred Pánom Bohom vyznať všetky naše viny.“ Povedať Pánovi Ježišovi Kristovi azda tú najťažšiu vetu vo všetkých jazykoch sveta: „Odpusti mi, ja som vinný!“ Potom si môžeme podať ruku s tým najbližším v rodine, v škole, v práci, v zbere, na Slovensku, v Českej republike, v Európe, vo svete. Iba takto

máme šance šťastne prejsť do tretieho tisícročia.

A čo povedať do radov nás, ktorí si hovoríme, sme prežili obrátenie sa k Pánovi Ježišovi a odvrátenie sa od sveta? Ani nám nesmie chýbať hlboké a úprimné pokánie, prehodnotenie rebríčka našich hodnôt. Musíme každý deň začínať a končiť s úprimnou modlitbou a pri Božom slove. Musíme neustále prehodnocovať každú myšlienku, slovo a čin, skúmať, či je to v súlade s našim vyznaním, či by tak myslieť, hovoriť alebo konať Pán Ježiš na našom mieste. Aj tak pravda budeme klesať a padať, no v Božích silách budeme aj neustále dvíhaní a nesení hor k nebesiam.

V závere minulého roka mala naša najmladšia dcéra stužkovú slávnosť. Dostávali zelené, maturitné stužky nádeje, že začiatkom leta šťastne zmaturujú. Zaujalo ma motto na oznámení, že bude táto slávnosť: „Naše skutky patria nám, ich následky však nebesiam.“ Pochopil som to tak, že Pán Boh ich bude hodnotiť. Veľmi ma to oslovilo. A rozšíril by som to ešte o myšlienky a slová.

Nuž, čo povedať na prahu milénia? Čo si poželat? To najlepšie je: „Klesnime pod Kristov kríž, vyznajme všetky previnenia a vyročme za Pánom Ježišom znova, úprimne a zodpovedne. Všetko to ostatné prenechajme Jemu.“ On nás celkom isto povedie správne k tým najlepším cieľom. Náš „výlet“ na matičku Zem nebude zbytočný alebo trápny, splníme žitá cieľ a po celú večnosť pred Baránkovým trónom budeme blažení spievať novú pieseň Božej oslavy.

Ján Kučera

OD ZDROJE K PRAKTICKÉMU ŽIVOTU

„... Bůh je světlo a tmy v něm žádné není“ (1J 1,5b)

Světlo je velmi dobré. Bez světla jsme vyřízeni. Neumíme si dnes dost dobře představit, že večer přijdeme domů a nebudeme moci svítit. Jak je pro nás světlo důležité! **Tak je důležité i světlo na naší cestu života!**

1. ČAS BĚŽÍ

To první, co bych chtěl připomenout je to, že čas běží. Uvedu příklad:

Mám někdy děsivé sny. Víte, v čem jsou děsivé? Prozradím vám to. Zdá se mně, že jedu autem a navídám na cestu, ale auto přesto v té tmě jede. Nezdálo se mi to jednou, ale už vícekrát. Prožívám to velice živě. Víím, jak se ze všech sil snažím, abych nehavaroval. Snažím se ze všech sil zabrzdit. Mám hrůzu, že někam narazím, že bude havárie. Většinou se z té hrůzy probudím anebo vykřikuji ze spaní. Jsem zpocený, jako bych skládal uhlí. A jaká je to úleva, že to byl jenom sen, že jsem v posteli. Jsem vděčný, že to byl sen a ne skutečnost.

Co tím chci povědět?

Nedávno byl Nový rok a dnes je za námi už třičtvrtě roku. Moji milovaní, my jedeme, stále jedeme, protože čas běží. Prosím, tentokrát to není sen! Je pondělí, úterý, středa, čtvrtek a je tu pátek, sobota a neděle a zas další týden. Čas běží, běží stále stejně, to jenom nám se

zdá, že jednou pomalu, podruhé velmi rychle, podle toho, co prožíváme.

Moje dcera byl před půl rokem Pípalová a dnes je Zvolenská.

Čas se nezastaví, ať prožíváte hrůzu anebo děs, ať už jedete dnes dobře nebo špatně. Kolikrát bychom chtěli zabrzdit, zastavit čas, protože cítíme strach a děs a bojíme se havárie. Šlapete na brzdu, chcete zastavit, ale čas běží dál. Jde neúprosně a my s ním. Nevrátíme ho zpět ani o sekundu. Zítra budeme zase starší. Jdeme vstříc věčnosti, ať si to připouštíš nebo ne. Každým dnem od narození se přibližuješ věčnosti. Každým dnem stárneš a najednou se ocitáš, ať chceš nebo nechceš, na prahu smrti. Je naprosto jedno, zda přitom ležíš v posteli anebo utikáš na tramvaj. Čas jde dál a dál.

2. KAM JDEME?

Čas běží a unáší nás s sebou. Otázka zní - **KAM?**

Jdeme dobře anebo špatně? Jdeme správně anebo bloudíme?

Rozhodující je, jdeme-li ke světlu anebo zda se od něho vzdalujeme. Jdeme k Bohu, anebo se od něj stále víc vzdalujeme?

„... Bůh je světlo a tmy v něm žádné není“

To je úžasné. Bůh nemá nic společného se tmou. **Tmy v něm žádné není.** Ani trošičku. Proto je nutné jít ke světlu. Obrátit se čelem ke světlu a jít. Čím víc se od světla vzdalujeme, tím větší je tma, tím víc prožíváme strach, obavy a děs, co bude následovat.

Jak je to krásné, když se obrátíme k světlu v dětství, když jako dítě přijjeme Pána Ježíše. Někteří ho přijjímou jako

mladí lidé, další v dospělosti a další ve stáří. Někteří je dána milost na smrtelné posteli. Jako lotru na kříži. Někteří světlo odmítají do konce svého života. To je neštěstí. Jdou celý život pryč od světla, a po celý život, a ani v poslední chvíli se nechtějí obrátit ke světlu.

A přesto ta úžasná nabídka Božího Syna Pána Ježíše Krista zní stále dál: „... Já světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdo věří ve mne, ve tmě nezůstal“ (J 12,46).

Každý má možnost. Nikdo nemusí zůstat ve tmě. Každý se může obrátit ke světlu. Nikdo nemusí zůstat ve tmě. Tato nabídka platí všem.

Jakou mám radost, když na mládežnických pobytech se mladí obrací ke světlu - k Pánu Ježíši.

Ještě větší radost prožívám, když se obrátí ke světlu lidé ve středním věku, kteří už mají kus cesty za sebou a mají už vyjeté životní koleje. To je úžasné!

Před nedávnem byla u nás žena ve středních letech a řekla, že už dál nemůže. Neví nic o Bohu, a přesto chce Pána Ježíše Krista. Nechce už jít sama. Chce jít ke světlu. Jaká milost, milost Boží.

Vzácné je to, že někteří se obracejí ke světlu i ve stáří. Máme jednu milou starší sestru, která se obrátila až ve stáří. Mrzí ji jen to, že se obrátila tak pozdě.

Někteří dostávají milost jako lotr na kříži, ale díky za to, že se i na poslední chvíli obrátí ke světlu. I za těmito lidmi mne někdy Pán Ježíš posílá. Je to velmi obtížná situace.

Rád bych zdůraznil, že se vůbec nechci chlubit. Nemám čím. Chci jen říci, že i v této době Pán Ježíš Kristus lidi zachraňuje a že si k tomu používá i nás, nehodné nástroje. Já sám jsem jedním z nich.

3. NA POSLEDNÍ CHVÍLI

Dovolte mi jednu otázku: Proč jít ke světlu - k Pánu Ježíši - až na poslední chvíli? Sám mohu říci, že jsem uvěřil v mládí. Řeknu vám však, čeho lituji. Lituji toho, že jsem vždycky nešel věrně ke světlu, k tomu **zdroji všeho dobrého**, jak nám říká epištola Jakubova. „Nebludte, bratří moji milí. Všeliké dáni dobré a každý dar dokonalý shůry je sestupující od Otce světél, u něhož není proměnění ani pro obrácení se jinam zastínění“ (Jk 1,16.17).

Všechno dobré je od Boha, od světla. Otáčíš se ke světlu stále zády. **Kam jdeš?** K světlu anebo od světla? Nenech se oklamat, všechno dobré je od Boha. Prosím, obrať se, připrav se. **“Připrav se vstříc Bohu svému“** (Am 4,12). Čas běží.

A nyní něco pro nás, kteří jsme se obrátili ke světlu:
Úvod - Šero.

Moji milovaní, nepřítel Boží i lidský vždycky usiluje o to, abychom nebyli světlem, jak nás k tomu vybízí apoštol Pavel těmito slovy: „Byli jste zajisté někdy temností, ale nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla chodte“ (Ef 5,8).

Nepříteli jde o dvě důležité věci:

Jde mu o to, aby ti, kdo se ještě neobrátili k Pánu Ježíši Kristu, aby zůstali ve tmě a nikdy to neudělali.

U těch, kteří se obrátili, usiluje o to, aby nesvítili. Nechce, abychom svítili, ale touží po tom, abychom se stali šerem.

V té první skupině je důležité kam jdeš.

V druhé je rozhodující, kam se díváš.

1. Kam se díváš - to miluješ!

„**S pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do**

cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu“ (Žd 12,2).

a) žádost těla

Kam se díváš, tam nakonec skončíš. Tam dojdeš.

Podívejme se na Samsona:

„Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, její jméno bylo Dalila“ (Sd 16,4).

Samson věděl, kdo je Bůh. Znal to pravé světlo. Samson se setkal živě s Boží mocí. Poznal ji sám na sobě. Byl Boží vyvolený. Nazarejský. Kam se díval, tam skončil, tam došel.

Podívejme se na Šalomouna.

Kdo byl Šalomoun? Znal Boha, to pravé světlo. Má s ním osobní zkušenost. Jeho moudrost od Pána Boha přišla obdivovat královna ze Sáby. Postavení krále má od Pána Boha a přesto - kam se díval tento úžasně moudrý muž? Díval se tam, kde ho táhlo jeho srdce. Díval se na to, co miloval.

„V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé“ (1Kr 11,1).

Díval se na ženy a skončil u žen, které ho odvedly od pohledu na Hospodina. Tak nastalo v životě Šalomouna šero.

b) žádost očí

Víte, ono to nikdy není tak okaté. Nepřítel Boží i lidský umí velmi pěkně svádět. Jeho návnady jsou kolikrát velice pěkné. On nás nesvádí do tmy, ale do šera, on nás svádí k tomu, abychom neměli pohled upřený na Pána Ježíše Krista.

Takto svedl Baláma.

Balák, moábský král, se bojí izraelského krále, a proto povolává Baláma, aby proklel izraelský lid. Balák velmi dobře věděl, že koho Balám prokleje, ten je prokletý.

Balám znal Pána Boha. Mluvil s ním. Nevíme přesně jakým způsobem, ale věděl jasně od Pána Boha, že je Izrael požehnaný. Věděl, že nemá proklínat Boží lid. Věděl jasně, že je to tma a také nikdy proklel, ale dobrořečil Božímu lidu. Jeho oči však toužily po Balákových penězích, které mu nabízel. Proto radí Balákovi, jak má Boží lid svést k hříchu. Nezlořečil, ale poradil a peníze získal.

Apoštol Petr to říká jasně: *„Kteříž opustivše cestu přímou zbloudili, následující cesty Balámovy, syna Bozorova, který mzdu nepravosti zamiloval“.*

Zde vidíme, jak to šlo do šera. Kam se díval? Na peníze, zamiloval si peníze. Když si něco zamilujeme, tak se na to díváme, pozorujeme to a náš zrak je na to upřený. Druhou osobu, kterou chci připomenout, je Jidáš.

Kdo byl Jidáš? Velmi známá osoba. Jeden z dvanácti učedníků. Znal velmi dobře světlo. Vždyť chořoval s Pánem Ježíšem celé tři roky. Díval se na Pána Ježíše, vždyť šel za ním, i když nemusel. Pán Ježíš nikoho nenutil, ani Jidáše ne. Neurazil se ani pro tvrdou řeč Pána Ježíše jako mnozí jiní učedníci. *„A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět a nechodili s ním více.“*

Jidáš neodešel, ale jeho srdce a jeho upřený pohled nebyl zaměřen na Pána Ježíše, ale na peníze. A tak se stalo, že skončil u peněz. Ze světla vzniklo šero, až nakonec tma.

Peníze, peníze... Když je budu mít, budu si moci pořídít všechno, co žádají moje oči...

c) pýcha života

„Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Nebo nastanou lidé sami sebe milující...“ (2Tm 3,12a)

Třetí, avšak naprosto nejhorší oblast je, když se člověk zamiluje sám do sebe. Dívá se do sebe. Obdivuje sám sebe. To je nejhorší hrůza, jaká může existovat.

„Bůh se zajisté pyšným protiví, ale pokorným dává milost“ (1Pt 5,5b). Nový Kralický překlad říká: *„Bůh se staví proti pyšným, pokorným však dává milost“.* Zde je nejhorší stav, jaký může v životě člověka nastat. Není snad horší nebezpečí než to, když se člověk zadívá sám do sebe. Samolibost, soběstačnost. V posledních dnech povstanou lidé sami sebe milující. Zde bych připomenul příběh o farizeovi a celníkovi.

„O těch, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podoběnství:“ (L18,9 - ekum.). Tento příběh zcela jistě dobře známe. Farizeus viděl sám sebe. Miloval sám sebe. Zhlížel se sám v sobě a to je největší hrůza.

Připomenul bych konkrétní skutečnost veršem z Janova evangelia:

„Tedy zavolali podruhé člověka toho, který býval slepý a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu. Ma víme, že člověk ten je hříšník“ (J 9,24).

Farizeové, kteří jasně viděli, že člověk od narození slepý byl uzdraven, nechtěli a nemohli tomu porozumět. Byl to úžasný zázrak, a přece je nepřesvědčil. Proč? Protože byli zahleděni sami na sebe a Božího Syna nazvali proto hříšníkem. Jaká to odvaha! Na druhé straně - jaká hrůza!

Celá záležitost s Pánem Ježíšem pokračuje dál. Pán Ježíš vzkřísil Lazara. Následuje schůzka předních kněží a farizeů a zde se odkrývá jejich zahleděnost do samých sebe.

„Necháme-li ho, tak všichni uvěří v něho. I přijdou Římané a odejmou místo naše i ho“ (J 11,48).

Bále se sami o sebe, o svoje místa, a teprve potom o lid. Předně jde o nás. Divají se na sebe, a proto musí skončit u sebe. Kde je Pán Ježíš? Co chtějí udělat se světlem, které přišlo na svět od samotného Boha, nebeského Otce? Zabít, zabít!

Tak to končí, když se člověk zahledí sám do sebe.

Pán Ježíš potom umírá za branami Jeruzaléma, protože nemá místo u těch, kteří jsou zahleděni sami na sebe.

Možná, že si řeknete, proč o tom všem píšu. Chci povědět, že mám takový vnitřní děs, že dnes je to podobné. Netýká se to i nás? Co to má společného s církví?

Dovolte mi, abych citoval o církvi, která se zahleděla sama do sebe:

„Nebo pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem a žádného nepotřebuji a nevíš, že jsi bídný a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý“ (Zj 3,17).

Církev zahleděná do sebe už nikoho nepotřebuje. Kde je Pán Ježíš Kristus, hlava církve? Ten, který má být uprostřed církve? Kde je ten, kterého má církev sledovat upřeným pohledem? Kde je ten, kdo má být slaven a chválen a vyvyšován uprostřed svého lidu? Kde je ten, na kterého má církev očekávat, s ním se radit, na něj spoléhat? Vždyť církev vznikla z něj, On je hlava. Církev z něho rostla, vždyť Pán přidával k církvi. Církev byla zachovávána a udržována jím. Kam se poděla hlava církve? Kam se podělo světlo světa - Pán Ježíš Kristus? Je za dveřmi. Pán Ježíš stojí za dveřmi. Pán církve, ten nejdůležitější, je vystrčen za dveře,

protože cirkev zahľadená do sebe nikoho nepotrebuje. Je to strašné. Ale ona o té hrúze nic neví. Vidí se v plné kráse, ale světlo je pryč, a proto neví, nevidí....

Víte, co nejvíc obdivuji a co mne fascinuje a okouzluje? Je to to, jak se chová Pán Ježíš Kristus. Přivádí mne to k hluboké vděčnosti.

Pán Ježíš miluje církev, miluje a zase miluje. Když mne někdo vystrčí za dveře, jdu přinejmenším pryč. Jste-li nejdůležitější osobou a někdo vás vystrčí za dveře, řeknete si: „Uvidíme, co udělají beze mne...“ Kolikrát bychom se urazili a odešli. Ale Pán Ježíš stojí za dveřmi a tluče. Církev ho vystrčila za dveře a on se neurazil. Neodešel, ale zůstal za dveřmi. Nezástal pouze stát, ale tluče, aby to církev slyšela, když už nevidí. Tluče, aby se vzpamatovala. Touží po tom, aby církev zahľaděná do sebe se probrala ze své letargie.

Pán Ježíš miluje, miluje a zase miluje, a proto - kárá, trestá, stojí u dveří, tluče a volá.

Pán Ježíš tluče a volá, a pro každého, tedy i pro mne a pro tebe je zde krásné zaslíbení: „*Hle, stojím u dveří a tluču. Kdokoli by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou*“ (Zj 3,20). Vejde k tomu, kdo uslyší a otevře dveře. Takové úžasné zaslíbení Pána církve. Zde mi zůstává rozum stát a říkám si, jak úžasný je můj Pán a Bůh. Jak odpovědět na takovou lásku? „*Prosím, vejdi, už nechci bez tebe žít. Potřebuji tě, můj drahý Pane Ježíši Kriste. Chci otevřít dokořán. Chci, abys vládl a byl mým Pánem. Naplň mě bázní, abych měl v nenávisti zlo a přilnul k tobě. Já tě, můj Pane Ježíši, tolik, tolik potřebuji...!*“

Vladimír Pípal

Viděl jsem

Kamil David

• • • • •

Viděl jsem dítě jak očima k matce hledí,
viděl i matku, co k tváři jej lepí,
viděl tu věčnou krásu okamžiku,
matku, náruč, důvěru,
zde nelze popsat nádheru.
Jak z dítěte se stává muž,
vidět dva milence, jak na lavičce sedí,
vlasy se míchají, rty splývají.
Viděl manžele, jak z chrámu se vedou,
právě si slíbili,
že životem půjdou ve dvou.
Muž, žena, dítě a vše se opakuje,
už není mládí, krása těla.
Zadul vítr kolem, pohl čas,
ti dva jsou ale v nitru skoro stejní,
co ty dva spolu drží?
A viděl jsem znovu tu nádheru.
Začíná zima, podzím už není,
už jeden zbývá, jeden tu není.
Viděl jsem, viděl,
jak život se smrtí rukama potřásá si.
Viděl jsem viděl,
to nesmrtelné pokračování.

Nové perspektívy

Už dávno sú len v spomienkach pekné chvíle zhromaždení na rozhraní rokov. Bolo nám dobre, keď sme volné dni venovali Pánovi a Jeho dielu. Po ich rýchlom uplynutí nám On dal, aby sme sa dožili aj toho „magického“ roku 2000. Keď prišli tie všedné dni, tak sa potvrdilo to staré Šalamúnovské - Čo bolo, to i bude, a čo sa dialo, to sa i bude diať, ani niečo ničoho nového pod slnkom (Kaz 1:9).

Tak ako sa mení kalendár v Európe menia sa kalendáre i v iných častiach sveta. Napríklad koncom septembra 1999 vstúpili do roku 5760 od stvorenia sveta v štáte Izrael, na rozhraní januára a februára vstupujú do nového roku v Číne, ako som sa dozvedel z posledného čísla časopisu Spotlight on Izrael, ktorý vydáva a posielá br. Peterson z Austrálie. K tejto téme bol tam článok mladého brata Tan Huang Meng - Singapur, z ktorého uvediem v preklade niektoré myšlienky.

Tri až štyri týždne pred lunárnym novým rokom sú Číňania veľmi zamestnaní, aby dobre pripravili tieto 15 dňové oslavy. S touto slávnosťou sa viažu najmä dve čínske slová jar a požehnanie.

Jar

Jar prináša oteplenie, slnečný svit a nádej. Všetko má čertvý vzhľad, objavia sa zelené púčiky, zvieratá sa prebúdajú zo zimného spánku a zrazu je veľa aktivity.

Aké je k tomu naše kresťanské stanovisko?

Vďačnosť - Poďakovanie Bohu za Jeho prozreteľnosť a milosť v uplynulom

roku. Dovršili sme ďalší rok našich životov! To je dôvod na ďakovanie. Keď pozeráme na ťažkosti, na ktoré sme narazili a na požehnanie, ktoré nám Boh poskytol v uplynulom roku, máme každý príčinu prísť pred neho a ďakovať Mu. Žijeme v posledných časoch. Veci sveta nás chcú isto posúvať preč od Boha. V tom je veľká neistota, preto potrebujeme silnú väzbu na Boha.

Obnovená nádej - Predošlé zlyhanie boli nahradené novými úspechmi a minulé slabosti novým zmocnením. Určite, duchovná vlačnosť môže byť nahradená novou horlivosťou a zápalom. Samozrejme, tiež novou nádejou na príchod Pána Ježiša. Čo je väčšie požehnanie, ako byť všetci a v tom istom čase spolu s Milovaným?

Čas zúčtovania - Potrebujeme sa tiež vyrovnat' s udalosťami predošlého roku. Je však vhodná doba vstať a chodiť v múdrosti pred tými, ktorí sú vonku, vykupujúc čas (Kol 4:5). Čas je veľmi vzácny zvlášť v našej uponáhľanej spoločnosti. Sme napomenutí, aby sme múdro s ním nakladali.

Odloženie - Keď nastupujeme do nového roku, je treba skarovať, zničiť zlé a staré veci, aby sme mohli vziať nové, ako ukazuje cesta písmo: aby ste zložili podľa starého spôsobu života vo vás vládnuvšieho starého človeka, rušiaco sa v klamných žiadostiach, a obnovili sa v duchu svojej mysle a obliekli si nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy. (Ef 4:22)

Požehnanie

Žiadny iný ľud nie je tak posadnutý požehnaním ako Čiňania. Stále sa naháňajú nielen za materiálnym požehnaním v majetku a dlhovekosti, ale tiež dávajú dôraz na zdravie, mier, istotu, harmóniu, bezpečnosť, atď.

Písmo veľa hovorí o požehnaní a v čínskych znakoch je evanjelium preložené ako „zvuk požehnania“. Ihneď v 1. Mojžišovej 1. kapitole Boh požehnal živé stvorenia. Požehnal muža a ženu, dal im nadvládu nad všetkým stvorenstvom, tiež aby boli plodní a rozmnožovali sa. O niečo neskôr Boh uzavrel zmluvu požehnania s Abramom, kde ho žiadal, aby opustil svoju rodnú krajinu a príbuzenstvo a cestoval do zeme, kde Boh skrze neho chce mať veľký národ (1M 12:1-3). Vierou Abrahám spoľahol na Boha a ten ho bohat o požehnal. Bol jedným z najpožehnanejších mužov Biblie.

Žalm 1:1 - Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí a na stoliči posmievačov nesedí. Náš Pán Ježiš je autoritou požehnaní.

„*Požehnaný*“ je prekladom gréckeho slova, ktorého význam je „hovoriť dobre o“ a je vo vzťahu ku „šfatiu“ a spája sa s bohatstvom. Boh dal tomuto slovu úplne iný obsah - duchovná prosperita, správny zmysel hodnôt a ospravedlnenia pred Bohom. V kázni na hore nám Pán Ježiš povedal, že veci, ktorým sa vyhýba svet sú jediné, ktoré nám dajú hlbokú radosť a pravé požehnanie.

Čínske požehnanie - Dávno pred Taoizmom, Konfucionizmom a Budhizmom pôvodní Čiňania, pred 5000 rokmi, pravdepodobne boli monoteisti, vyzývali pravého Boha, stvoriteľa vesmíru. Všetci ľudia majú rovnakých predkov, možno ich sledovať od

Adama, Noeho a stavbu Babylonskej veže. Keď Boh pomiatol jazyky ľudí, bola tam aj jedna skupina, ktorá sa odsťahovala do Číny a rozvinula tam svoju vlastnú kultúru a svoj vlastný jazyk. Dávno vo svojej histórii začali Čiňania komunikovať a písať použitím systému obrázkov alebo piktogramov, ktoré znázorňujú objekty, idey alebo udalosti. Štúdie ukázali, že stavba určitého počtu čínskych znakov sa dá vystopovať návratom na začiatok, na opis v 1. Mojžišovej. Znak pre požehnanie je jedným z nich.

Čínsky znak pre požehnanie

Piktograf je tvorený štyrmi koreňmi. Jedna na ľavej strane je znak, ktorý znamená Jedného, ktorý sa zjavil a to je symbol pre božskú podstatu, reprezentujúci BOHA. Na pravej strane je prvý znak znamenajúci jedna, za ktorým nasleduje znak majúci význam človek a nakoniec znak pre záhradu alebo pole. Preto celý piktogram ilustruje obraz - Človek v záhrade s Bohom. Z opisu v 1. Mojžišovej vieme, že týmto mužom bol Adam stvorený na Boží obraz, aby spravoval záhradu Eden. Adam mal pravé spoločensťvo s Bohom a to je to pravé požehnanie.

My sme tiež veľmi požehnaní, ako sa píše v Sk 3:26: A keď vzbudil Bôh svojho Služobníka Ježiša, najprv ho poslal vám, aby vám dobrorečil, keď sa jeden každý odvrátite od svojich zlých skutkov.“

Záver pre nás: Už asi tušíte, prečo som toto všetko písal. Aj v celom roku 2000 sme požehnaní - naša pútnická cesta je tiež prechádzka s Bohom v záhrade milosti a spasenia. Nie sú to tie najkrajšie perspektívy?

Pane daj osvietené oči našej mysle, aby sme to Tvoje požehnanie denne videli! Ďakujeme.

Ján Číž

ÚHELNÝ KÁMEN

Tento výraz sa vyskytuje na niekoľkých miestach SZ. U Joba 38,6 v prvej Boží reči kladie Bôh Jobovi otázku ve spojení se stvorením zeme: „... Aneb kdo založil úhelný kámen její“. V Žalme 144,12 vyjadruje David touhu, aby byly „... dcery naše jako úhelni kamenové“ (ek. př.: „... jako sloupy vytesané“).

V NZ je kámen úhelný ztožňen s Kristem a jeho význam odvozen ze třech míst SZ.

První použité místo je citací Ž 118,22: „Kámen, kterýž zavrhl stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní“. V tomto žalme se David raduje z vítězství nad nepřáteli, kteří ho zavrhlí. V liturgii při slavnostech svátků stánků vyjadřoval pak tento žalm spíše radost z vysvobození národa z rukou jeho nepřátel. Ale tento verš má i mesiášský výklad. Sám Pán Ježiš ho cituje, když mluví o sobě: Mt 21,42; Mk 12,10; L 20,17. Petr rovněž cituje tento verš ve Sk 4,11 a 1Pt 2,7, když chce vyjádřit zavržení Pána Ježíše židovským národem a současně zdůraznit Jeho vyvýšení Bohem do postavení hlavy Církve. Význam tohoto výrazu ukazuje na počátek založení nové stavby, která začíná právě položením tohoto prvního úhelného kamene, od něhož se vše vyměřovalo. Byl to velký kámen položený do základů, který vázal dvě řady kamenův sousedních zdech.

Ale je možný i opačný pohled. V Ef 2,20 píše apoštol Pavel: „Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest úhelný kámen sám Ježíš Kristus.“ Zde Pavel užívá obraz stavení, které roste v chrám posvěcený Pánu. Základ Církve zde tvoří apoštolé a proroci s Kristem, který stavbě dává pevnost a jednotu. On je kamenem, který stavbu završuje a utváří z ní jeden celek.

Druhým místem je citace z Iz 28,16: „Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti“. Toto místo se původně vztahovalo ke kamenné stavbě jeruzalémského chrámu, v němž přebýval mezi svým lidem sám Hospodin. Tím prorok Izaiáš vyjádřil pevnost a neotřesitelnost. Výrazy, které zde klade vedle sebe: „kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější“, (ek. př.), dokreslují charakter a vyjadřují jednotu v podobnosti významů Božího základu.

Třetí místo z Iz 8,14: „A budeť vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu“ s předchozím místem z Iz 28,16 cituje apoštol Pavel v Ř 9,33 a apoštol Petr v 1Pt 2,6-8 s důrazem na Krista, který je kamenem úrazu pro nevěřící a naopak bezpečím a jistotou těm, kdo v Něho věří.

Josef Hudousek

BOŽIA STAVBA

„Božou stavbou ste... vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uhoľným kameňom sám Ježiš Kristus“

(1K 3,9; Ef 2,20)

Pozor, padá omietka! Pozor, nebezpečenstvo úrazu!

Tieto a podobné nápisy sme iste videli na mnohých budovách. Čo je príčinou nebezpečenstva? Že sa stavba rozpadá, prípadne je nedokončená. Prečo? Lebo bol porušený technologický postup, použité nesprávne materiály, alebo sa prejavil hľadajúci zub času. Výstižné príklady takýchto stavieb čítame aj v Biblii. Je to napríklad Babylonská veža (1M 11,1-9). Túžba a cieľ jej staviteľov neboli čisté. „Nože si vystavme mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do nebies“ (v.4). Chcú „dočiahnuť“ na Boha a snád sa Mu aj vyrovnáť. Takýto nový druh stavby však potrebuje nové stavebné materiály a novú technológiu výstavby. „A im bola tehla miesto kameňa a zemská smola im bola miesto vápna“ (v.3b). A výsledok? Keď zostúpil Hospodin, Staviteľ nebies i zeme, aby videl mesto a vežu, stavby synov človeka, musel ich okamžite zastaviť. Dôvod? Hrozilo veľké nebezpečenstvo. Boli to stavby nesprávne stavané. Stáli na základoch ľudskej pýchy a vzbury proti Bohu. „A Hospodin riekol: Hľa, je to jeden národ a majú všet ci jeden jazyk, a toto je len začiatok toho, čo budú ďalej robiť, a takto im teraz nebude preka-

zené v ničom z toho, čo si zaumienili robiť.“ (v.6). Hospodin zmiatol ich jazyk, prestali rozumieť jeden reči druhého a boli rozptýlení po tvári celej zeme. Takýto je teda výsledok stavby majúcej základ na niečom novom.

Iný príklad nám poskytuje príbeh o domoch na skale a na piesku. Ten na piesku bol stavaný proti mnohým stavebným zákonom. To, čo tak zreteľne vyniká, je skutočnosť, že jeho staviteľ nekopal do hĺbky, stavai bez základu. Na zemi - piesku (L 6,46-49). Možno ho k tomu viedol odhad či skúsenosť z okolitých stavieb, ktoré nemali pevný základ a preda stáli. Stavba Babylonskej veže a mesta okolo nej i dom postavený na piesku majú veľa spoločného. Opirajú sa pri tom o svoje schopnosti a pýchu predstihnúť tých druhých. Urobiť stavbu po novom, rýchlejšie, lacnejšie, s väčším efektom. Svedectvo o tom, že dom bol postavený na zemi ukazuje na povrchnosť. Práca je zameraná len na to, čo vidieť. Čo tam po základe. Ved' ten aj tak nevidieť.

Akosi veľmi nás tieto myšlienky vedú k stavbe nie z kameňa a tehál, ale tej, ktorá má byť budovaná zo živých kameňov (1Pt 2,5). Prichádzame k rôznym „stavebným akciám“, stretnutiam zameraným na to, čo vidieť očami, čo možno prináša úľavu telu, čo však nerieši základný problém človeka - hriech. Počúvame (a mnohí z nás i videli) o divotvorných veciach a zástupoch nimi nadchnutých (ale i sklamaných) ľudí. Aký kontrast s tým, čo vidíme a prežívame v obecnstve domáceho zboru. A tak si iste kladieme tie najrôznejšie otázky. Čo priviedlo Cirkvi, resp. tú jej časť, ktorú osobne poznáme, k dnešnej dobe, nami chápanej ako úpadok? Bola to

skutočnosť, že naši predchodcovia - duchovní otcovia správne nechápali a bránili sa určitým otázkam ohľadne tak závažných vecí ako sú napr. pôsobenie a dary Ducha Svätého? Bolo to jednoduché nazvanie všetkého nového výrazom „nebiblické“? Alebo to bol konzervatívny prístup k ekuménii? A nehovorme len v minulom čase. Či sa aj dnes nechovajú naši starší bratia podobne? Hľadáme odpovede niekde v predchádzajúcich príkladoch. Nie sú mnohé dnešné „stavby“ budované s opustením, resp. len povrchným chápaním právd Božieho Slova? Nie je to len zameranie sa na niečo duševné, citové, čo vidieť očami a čo fascinuje? Nie je to len vytrhnutie niektorých veršov Pisma bez chápania kontextu? Môže vôbec hriešny človek dosiahnuť vieru len na základe videnia alebo prežitia nejakých mimoriadnych vecí? Ved' viera je presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia (Žd 11,1). Bude to viera k spa seniu, ktorej základom a obsahom je zabitý a zmŕtvychvstalý Kristus? Boh nikdy neodvolal jednoznačné svedectvo Svojho Slova: „Lebo ak vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (R 10,9). Dnes sa však zvešť evanjelia hlása takou formou, že sú v naj smrť a vzkriesenie Pána Ježiša Krista spomenuté len okrajovo alebo vôbec nie. Ako potom môžu ľudia uveriť v Toho, o ktorom nepočuli (R 10,14)? A ako môžu prežiť znovuzrodenie, keď je im ich predchádzajúci život charakterizovaný akokoľvek, len nie je reč o hriechu? A čo pokánie? Stačí uveriť, že Boh uzdraví. A ak sa tak nestane, chyba je v tebe. Ak by to išlo takýmto spôsobom, tak potom ne-

chápeme apoštola Pavla. Ved' prečo on a jemu podobní chodili z miesta ne miesto a s nasadením vlastných životov zvestovali Krista a to toho ukrižovaného? Načo tie nespočetné výzvy k pokániu a uvereniu v Pána Ježiša Krista za cieľom odpustenia hriechov a spasenia? Prečo Pavol necháva spolupracovníka Trofima nemocného v Miléte a Timoteovi (milovanému dieťaťu v Pánovi) pre jeho časté nemoci dáva len lekárske rady a neuzdravil ich? Ved' písmo hovorí, že apoštol Pavol uzdravoval. Nebolo by preda jednoduchšie činiť divy, ľudí rad radom uzdravovať (ved' kto nie je nemocný) a oni by verili? Nebudeme ďalej túto tému rozvíjať, len cítim tu rozpor medzi základmi učenia apoštolov stojacich z Božej milosti pri zrode Cirkvi a mnohými „apoštolmi a prorokmi“ dnešnej doby.

Nemám trúfalosť, aby boli tieto riadky napísané proti niekomu. Je to len pripomenutie toho, aby sme starostlivo sledovali časy, v ktorých žijeme a bdeli nad tým, čo nadchýna našu dušu. Nie všetko totiž, čo hovorí o Bohu a cituje Písmo, musí byť automaticky správne a užitočné pre duchovný rast. Ved' aj uvažovanému príbehu o dome na piesku predchádzajú slová: „Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene divov nečini- li? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás nepoznal. Odídite odo mňa, činitelia neprávnosti“ (Mt 7,22-23)! Božie Slovo nám hovorí, že „...to je dobré a príjemné pred našim Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby boli všetci ľudia spasení a prišli k poznaniu pravdy“ (1Tm 2,3-4) ale „... pretože lásky pravdy neprijali, aby boli spasení; a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži...“ (2Te 2,10-11).

Ako hľadieť na už spomínaný prístup našich predchodcov k Písmu? Nikdy nebudeme hovoriť o neomylnosti, ale ich opatrnosť a triezvosť je iste nie mieste. Náhľad na spomínané otázky nie je výsledkom povrchnosti, skôr naopak. Išli a idú do hĺbok Božieho Slova a prichádzajú vždy k rovnakej Skale - Pánovi Ježišovi Kristovi. Takto, na Kristovi budovaná stavba, kde sú stavebným materiálom živé kamene (znovuzrodení ľudia a nie len sympatizujúci s Ježišom preto, že boli svedkami niečoho výnimočného konaného v spojení s Jeho menom)

a kde je pojivom láska (nie niečo iné), nehrozí nebezpečenstvo rozpadu prípadne nedokončenia. Je to Pánova „Cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti;“ (Mt 16,18b).

Trápi nás stav Cirkvi a domáceho zboru? K náprave neprospeje len konštatovanie, že inde je to lepšie. Pomôcť môže len tvoje a moje pokánie a duchovné rozhorlenie sa pre prácu na diele Božom. Musíme byť živými kameňmi spojenými s láskou s inými. Zabudovaní tam, kde nás chce mať Pán.

Vlado Azor

NOVÁ TOLERANCE A JEJÍ NÁSLEDKY

John McDowell & Bob Hosteler

Tradiční tolerance oceňuje, respektuje a akceptuje člověka, aniž by nutně prohlašovala jeho víru nebo jeho jednání za dobré anebo se k nim připojovala. Tradiční tolerance rozlišuje mezi tím, co si osoba myslí nebo co dělá a osobou samotnou. .. Nová tolerance je definována jako názor, že všechny hodnoty, přesvědčení, životní styly a nároky na pravdu jsou si rovny...

Tradiční tolerance říká, že každý má stejné právo věřit a říkat to, co považuje za správné. V protikladu k tomu říká nová tolerance - a tato přesvědčení jsou přednášena našim dětem - že víra nebo přesvědčení každého jednotlivce jsou stejně správné a stejně pravdivé. Tak má nejen každý stejné právo na svou víru, nýbrž všechna vyznání víry jsou si rovna. Všechny nároky na pravdu jsou stejné...

SMRT PRAVDY

Amerika - a vlastně téměř celý okruh západní kultury - byl kdysi veden od Boha neměnnou pravdou... po staletí byly naše zákony vybudovány podle Božích norem. Naše morálka byla posuzována podle jeho požadavků. A přece tomu už tak není. Nehledě na několik výjimek, stanovujeme si teď svá měřítka a morálku posuzujeme podle široce flexibilního konceptu pravdy, konceptu, který tvrdí, že neexistuje nic absolutního - veškeré pravdy jsou prý relativní a subjektivní a právo a neprávo se mění od člověka k člověku a od kultury ke kultuře.

Takovýto názor se zrcadlí v následujících často slychaných odpovědích:

- „Nikdo nemá právo mi říkat co je a co není správné!“
- „Musíš dělat to, o čem si myslíš, že je to správné.“
- „Podívej se... to je tvůj názor.“

Výsledkem je samozřejmě smrt pravdy. Pravda ve světě nové tolerance už není objektivní skutečnost, což ale dále znamená, že také morálka vzala za své. Tak to popisuje Francis Schaeffer:

„Neexistuje-li aboslutní morální měřítka, pak se nedá s definitivní platností říci, zda je něco dobré nebo špatné. Pojmeme **absolutně** zde chápeme něco, co platí vždycky, co dává jednou provždy platné měřítka, „absolutně platné“ (pro všechny lidi). Absolutní musí existovat, mají-li existovat skutečné hodnoty. Jestliže neexistuje mimo lidské myšlení nic absolutního, pak neexistuje také žádná morální instance, na kterou bychom se mohli obrátit, když se morální rozhodnutí různých jednotlivců dostanou do konfliktu. Pak zůstanou bohužel rozporné názory, z nichž je jeden právě tak dobrý jako ten druhý.“

A když pak zůstanou jen protikladné názory, proč se pak pokoušíme někomu vysvětlovat, že jeho názor je špatný?...

A tak se nová tolerance usazuje sama v našich myšlenkách a v myšlení našich dětí tím, že podkopává základy pravdy, na níž je založena naše víra a naše mravnost. A to umožňuje satanským zlobným trikům se nás všech zmocnit. Kdo se stále zastává objektivní pravdy a absolutních norem, je označen za netolerantního fundamentalistu, který nemá právo mluvit, jako fanatika, kterého je nutno umlčet, aby se pokrok mohl šířit dál.

ZMIZENÍ CTNOSTÍ

Čestnost, úcta, soudržnost, uctivost, respekt, zdvořilost, pokora, velkorysost, soucit. Jste-li typickým křesťanem,

chtěl byste také vynikat těmito vlastnostmi. A jste-li jako většina křesťanských rodičů, pastorů nebo učitelů, chtěli byste každopádně tyto vlastnosti vštípit také svým dětem, svému sboru nebo svým studentům. Když se však ohlédnete kolem sebe, obáváte se, že nejste sto svému potomstvu zprostředkovat něco podobného jako je úcta či sounáležitost.

Víte proč se to dnes zdá být tak těžké, podobné hodnoty přenést na další generaci? Protože tyto pojmy v kultuře ovládnuté novou tolerancí jsou bezcenné. Jestliže jsou všechna si všechna vyznání víry, způsoby života i nároky na pravdu rovné, jak může někdo deklarovat pokoru jako ctnost? Kdo může říci, že zdvořilost je skutečně ještě lepší než nestydatost anebo charakternost více hodna chvály než zbabělost či pravda lepší než lež?

To je důvod, proč nepokoje v Los Angeles v roce 1993 přes všechnu nezákonnost ničení nevyvolaly všeobecné pobouření, ale že se namísto toho ozvaly hlasy ukazující pochopení pro řádění buřičů. Jaká morální autorita může prohlásit podobné bezcílné výbuchy násilí v době nové tolerance prohlásit za špatné?...

DOŽITÍ SPRÁVEDLNOSTI

Průlom nové tolerance signalizuje nejen smrt pravdy, je ale je také umíráčkem spravedlnosti. Stejně jako pravda byla i spravedlnost jednou z předních ctností v kultuře západu. Ale spravedlnost a nová tolerance nemohou klidně existovat vedle sebe, protože jsou vůči sobě v antagonistickém protikladu...

Don Closson z Probe Ministries píše: „(obhájci nové tolerance) sice tu a tam mluví o spravedlnosti, ale ta nemůže být základem jejich hnutí a to sice z prostého důvodu, že spravedlnost nemůže existovat bez pravdy. Aby totiž někdo mohl říci, že jednání nebo slova (jsou nesprávné), musí předpokládat, že skutečně existuje morální řád (mimo člověka samotného). Nespravedlnost implikuje (zahrnuje, obsahuje) že existuje spravedlnost, spravedlnost implikuje, že existují morální zákony a zákony implikují, že existuje také zákonodárce.“

Ve společnosti ovládané novou tolerancí je spravedlnost vždycky zastíněna konkurenčními požadavky každé zvláštní zájmové skupiny, od ochránců přírody, bojovníků za lidská práva a ekonomy až k homosexuálům a lesbičkám, zastáncům potratů a průmyslu vyrábějícího hrací automaty. Rozhodujícím faktorem v každém rozhodnutí není otázka spravedlnosti, nýbrž jednoduše otázka, která skupina dovede víc křičet, která si dokáže udržet déle vliv a která dovede vyvolat větší strach a ostudu. Soudní procesy budou v budoucnu stále častěji ovlivňovány veřejným míněním. Národní vůdcové budou svá rozhodnutí opírat spíše o dotazy veřejného mínění než o zákon nebo etiku a budou získávat podporu medií, která budou sdělovat místo zpráv spíše veřejné citění.

Nakonec vymře spravedlnost - a tím i etika, která teprve umožnila a zvýhodnila odstranění otroctví, volební právo pro ženy a boje minulých generací o občanská práva. Slovo se samozřejmě bude používat, ale už nebude znamenat to, co je spravedlivé... Bude znamenat to, co je nejpopulárnější anebo nejpragmatičtější.

ZTRÁTA PŘESVĚDČENÍ

Lexikon definuje přesvědčení jako „stav být přesvědčen“. Považují-li však opravdu vyznání víry, způsob života a nárok každého člověka na pravdivost za rovnocenné s mými vlastními (zvláště když jsou v rozporu s mým vyznáním víry, s mým způsobem života či hodnocením pravdy), pak už nemohu počítovat žádné vlastní přesvědčení ve vztahu k mému vyznání víry... Jestliže neexistuje pravda, která je „pravdivější“ než všechny ostatní „pravdy“, pak také neexistuje žádná pravda, kterou by stálo za to hájit. A není-li žádná pravda, která by byla hodná obhajoby, pak není prostor pro přesvědčení.

Tato skutečnost byla živě znázorněna v poslední volební kampani v USA, když kandidát tvrdil, že bude při potrazech zastávat „svobodu rozhodnutí“ ženy, i když on osobně je proti potratům. Jeho politicky veskrze jasná pozice ukázala typicky postmoderní nedostatek přesvědčení. A tato zráta přesvědčení necharakterizuje jen tohoto politika, nýbrž celou kulturu radikální nové tolerance.

Nová tolerance... vytváří generaci, která je nejen neschopná ale která také ani nechce obhajovat křesťanskou víru a vést život řízený křesťanským přesvědčením.

PRIVATIZACE ŽIVOTA VÍRY

V kultuře, ve které vládne nová tolerance, budete vy i vaše děti stále víc a více vystavováni tlaku, abyste o své víře mlčeli...a cítili se pro svou víru podřazení. Bude se od vás a od vašich dětí

očekávat, že si „svou morálku“ necháte pro své soukromí. Vy a vaše děti budou vyloučeny z jury a z veřejného dění, protože vaše názory budou pokládány za nábožensky zabarvené a tedy „předpojaté“.

Samozřejmě to nejsou, abychom postupovali fair, všechny projevy víry, které chce nová tolerance z veřejnosti odstranit. Kdo nezastupuje žádné přesvědčení o pravdě a morálce, bude naopak povzbuzován, aby mluvil hlasitěji. Kdo nezastupuje západní víru, je často pozdravován s jásotem. Např. dalajláma, duchovní vůdce tibetského buddhismu a nositel Nobelovy ceny míru za rok 1989, je srdečně vítán vedoucími politickými špičkami v každé zemi, kterou navštíví a to i v USA. A i když křesťanští studenti na státních univerzitách a kolejích jsou omezováni, jsou už v mnoha našich vyšších vzdělávacích institucích fakulty k dispozici buddhismu.

Proč ten rozdíl? Programem nové tolerance není privatizovat (a „ghettoizovat“) všechna pojetí víry, ale jen ta, která zvěstují víru v absolutní pravdy - v první řadě křesťanství a ortodoxní židovství...

ZTRÁTA LIDSKÝCH PRÁV

Jestliže se nová tolerance použije na různé kulturní hodnoty, označuje se to obvykle pojmem multikulturalismus. Základní myšlenkou multikulturalismu (jak se učí v širokém měřítku ve veřejných vzdělávacích systémech) je, že všechny kulturní hodnoty, vyznání víry a nároky na pravdu jsou rovny neexistuje norma, kterou bychom mohli určitou kulturní hodnotu posoudit jako „lepší“ nebo „horší“ než hodnota z jiné kultury.

Jestliže pravda a morálka jsou výplody kultury a jako takové nejsou v různých kulturách souměřitelné (nemluvě o tom, že by byly aplikovatelné), pak člověk nebo národ nemá důvod protestovat ani proti tak ohavným kulturním praktikám, jako bylo upalování vdov (spalování pozůstalých manželek spolu se zemřelým manželem) nebo vynucené potraty a vraždy dětí, které vyplývají z čínského přísného rodinného zákonodárství. Myslíte-li jinak anebo se dokonce odvážíte svůj názor veřejně vyjádřit, pak jste „antimultikulturální“ nebo intolerantní...

DOMINUJÍ POCITY

Dalším důsledkem nové tolerance je, že na místo skutečností začínají do lidských úvah a rozhodnutí nastupovat pocity... Ty se stávají důležitějšími než skutečnosti. To je situace, znázorněná běžnou praxí, že se výraz „myslím, že“ nahrazuje výrazem „cítím, že“. Jestliže v naší společnosti vládnu místo myšlenek pocity, budou muži a ženy věřit stále víc a více nesmyslům. („Když to přece nemůže být špatné?“) a námitky se nedovolují. (Jak můžeš odporovat tomu, co já cítím?)

Tragické je na tom, že to je jen špička ledovce nové tolerance. Pokud toto nebezpečné hnutí poroste dále, strhne Vás, vaše děti a vaše sbory do vířící kulturní bouře, který vám bude chtít vyrvat základ víry a morálky a vzít vám a vašim milým jakýkoliv pevný základ pod nohama. Podnikněme kroky, aby se list obrátil a abychom „zlé překonali dobrým“ (viz Ř 12,21).

Výběr z knihy „Die neue Toleranz“ CLV Bielefeld 1999

Otázka večnej bezpečnosti sa často vyskytuje v listoch, ktoré dostávame. Táto téma bola zdrojom mnohých sporov v cirkvi po celé stáročia a stále spôsobuje zmätok a trápenie mnohým kresťanom. Bolo by priveľa, očakávať, že krátkym článkom sa tento problém pre každého úplne odstráni, ale snáď sa nám podarí v tomto smere aspoň trochu pomôcť.

Tí, ktorí veria v „odpadnutie“, obviňujú tých, ktorí veria vo „večnú bezpečnosť“ z podporovania „lacnej milosti“. Tento posledný výraz je sám o sebe nebiblický. Nazvať ju „lacnou“ je v skutočnosti popretím milosti, pretože to naznačuje, že bola zaplatená príliš nízka cena. Milosť však musí byť absolútne zadarmo a bez akejkoľvek ceny na strane človeka, zatiaľ čo na strane Boha cena, ktorú zaplatil, musí byť nekonečná. Takže, ak si človek myslí, že jeho skutky môžu hrať nejakú úlohu, či už pri získavaní alebo udržiavaní spasenia, robí tým milosť lacnou a znižuje hodnotu tohoto nekonečného daru na úroveň ľudského snaženia.

Hovoriť o „odpadnutí od milosti“ zahŕňa v sebe istú chybu. Keďže naše skutky v prvom rade nemali nič dočinenie so zaslúžením si milosti, takisto nie je nič, čo by sme my mohli vykonať, aby to bolo príčinou (dôvodom), že si milosť už nebudeme zasluhovať a tak od nej „odpadneme“. Skutki rozhodujú o odmene, alebo treste - nie o spasení, ktoré prichádza z Božej milosti. Jadrom problému je zmätok v otázke milosti a skutkov.

V prvom rade musí byť úplne jasné, že tieto dve veci sa nikdy nemôžu miešať. Pavel vyhlasuje: „... ak milosťou, tak už viac nie zo skutkov, ináč milosť viac

VEČNÁ BEZPEČNOSŤ

nie je milosťou. Ale ak má byť zo skutkov, tak potom už nie je viac milosť, inak by skutok nebol viac skutkom.“ (Rim. 11,6).

Spasenie nemôže byť čiastočne zo skutkov a čiastočne z milosti.

Podruhé, musíme si byť úplne istí, že skutky nemajú nič dočinenia (spoločné) so spasením. Bodka. Biblia jasne tvrdí: „Milosťou ste spasení, ...nie zo skutkov.“ (Ef. 2,8-9). V súlade s týmito veršami evanjelikáli pevne vyhlasujú, že spasenie si nemôžeme nijakým spôsobom získať alebo zaslúžiť. Večný život musí byť prijatý ako dar zdarma, z Božej milosti, ináč ho nemôžeme mať.

Pod tretie, spasenie si nemôžeme kúpiť ani s častí, pretože to vyžaduje zaplatiť pokutu za hriech - a to je suma, ktorú zaplatiť nedokážeme. Ak niekto dostane pokutu za prekročenie povolennej rýchlosti, nemôže povedať sudcovi: „Mnohokrát som jazdil podľa predpisanej rýchlosti 60 km/h. Určite moje dobré činy vyvážia ten zlý.“ Takisto nestačí povedať: „Ak ma teraz pustíte, sľubujem, že už nikdy neporuším zákon!“ Sudca by odpovedal: „Nikdy neporušíť znova zákon znamená robiť len to, čo zákon vyžaduje. Nerobíte si tým žiadne ďalšie zvláštne zásluhy. Pokuta za porušenie zákona je samostatnou záležitosťou a musí byť zaplatená!“. Preto Pavel píše: „... zo skutkov zákona žiaden človek nebude ospravedlnený v jeho očiach.“ (Rim. 3,20).

Pod štvrté, ak spása pred trestom za porušenie Božích zákonov namôže byť získaná dobrými skutkami, potom nemôže byť ani stratená zlými skutkami. Naše skutky nehrajú žiadnu úlohu ani pri získavaní ani pri udržiavaní spasenia.

Pod piate, spasenie nám môže byť dané ako dar zadarmo, iba ako pokuta bola úplne zaplatená. Porušili sme nekonečnú spravodlivosť, ktorá si vyžaduje nekonečný trest. My sme smrteľné (konečné) bytosti a nemohli by sme to zaplatiť, boli by sme oddelení od Boha naveky. Boh je nekonečný a mohol by zaplatiť nekonečnú pokutu, ale to by nebolo spravodlivé, pretože On nie je príslušníkom nášho rodu (ľudskej rasy). Preto Boh, v láske a milosti, sa skrze narodenie z panny stal človekom, aby mohol zaplatiť dlh za hriech celého ľudského pokolenia.

V gréčtine Kristov výkrik z kríža, „dokonané!“, je výrazom zúctovania, ktorý znamená, že dlh bol bezo zvyšku vyplatený. Spravodlivosti bolo účinené zadosť plným zaplatením trestu, a tak Boh môže „... byť spravodlivý a ospravedlniť toho, ktorý verí v Ježiša“ (Rim. 3,26). Na základe toho Boh ponúka omilostenie a večný život ako nezištný dar. Nemôže ho nikomu vnútiť, lebo by to už nebol dar. Takisto by nebolo spravodlivé jednoducho omilostiť človeka, ktorý odmieta základ pre omilostenie a namies to toho ponúka beznádejne nedostatočnú čiastku - alebo ponúka svoje skutky ako splátku.

Spasenie je plné odpustenie z milosti a to odpustenie trestu za všetok hriech - minulý, súčasný alebo budúci; večný život je zvláštnou prémieou k tomu pridanou. Popierajúc túto základnú pravdu rôzni sektári odmietajú spasenie z milosti a trvajú na tom, že musí byť zaslúžené dobrými skutkami. Obviňujú evanjelikálov z učenia, že nám stačí úplne povedať, že veríme v Krista a potom si môžeme žiť, ako sa nám páči, dokonca aj

v tých najkrikľavejších hriechoch, a predsa si môžeme byť istí nebom. Evanjelikáli toto vôbec neučia, predsa však majú podobné námietky tí, ktorí veria v „odpadnutie“. Hovoria, že „raz spasený, navždy spasený“ podporuje človeka, aby žil v hriechu, pretože ak vieme, že nemôžeme byť stratení, nemáme už žiadnu pohnútku k tomu, aby sme žili svätý život. Naopak, láska k Tomu, ktorý nás spasil, je najväčším a jediným prijateľným motívom k svätému životu. A nepochybne čím väčšie je spasenie, ktoré človek prijal, tým väčšia bude jeho láska a vďačnosť. Takže vedieť, že je bezpečný naveky, poskytuje väčší motív pre dobrý život, než strach zo straty spasenia, ak človek zhrší!

Zatiaľ čo tí, ktorí veria v „odpadnutie od milosti“ jasne hovoria, že dobré skutky nemôžu získať spasenie, učia pritom, že spasenie sa udržiava skutkami. Človek je teda spasený milosťou, ale potom môže spasenie stratiť skutkami. Učiť, že dobré skutky udržiavajú spasenie, je takmer rovnakou chybou ako hovoriť, že dobré skutky spasenie získavajú. Povedať, že ako som bol raz spasený milosťou, musím od tej doby (toho času) udržiavať spasenie skutkami, je popretím milosti.

Ak by tí, ktorí sú spasení, mohli stratiť svoje spasenie, musia sa vlastným konaním udržiavať spaseními. Ak toto platí, potom sa tí, ktorí ostanú spasení a dostanú sa do neba, budú môcť chváliť, že zohrali kľúčovú rolu vo svojom spasení: Kristus ich spasil, ale oni si spasenie udržali. Naopak, žiaden človek si nemôže privlastniť nijakú zásluhu za svoje spasenie. Sme „zachovaní mocou Božou“ (1Pt. 1,5), nie svojou vierou alebo snažením.

Učenie o „odpadnutí“, hovorí list Židom 6,4-9, skôr znovu vystavuje Krista hanbe a posmechu pred svetom, než Ho oslavuje, a to z dvoch dôvodov: ak by sme mohli stratiť svoje spasenie, tak: (1) Kristus by musel byť znova ukrižovaný, aby nás znova spasil; a (2) bol by zosmiešnený kvôli tomu, že zomrel aby vykúpil spasenie, ale neurobil dostatočné opatrenia, aby ho uchoval - kvôli tomu, že dal drahocenný dar tým, ktorí ho nevyhnutne stratia. Ak by Kristova smrť na našom mieste za naše hriechy a Je o vzkriesenie neboli postačujúce na to, aby nás zachovali spasených, potom nerozumne premrhal svoj čas. Ak by sme nedokázali žiť dosť dobrý život na to, aby sme získali spasenie, je isté, že nedokážeme žiť dosť dobrý život na to, aby sme si ho udržali! Urobiť spasenie, ktoré On zaobstaral, nakoniec závislým na našich neistých skutkoch, by bolo krajným bláznovstvom.

Doktrína o „odpadnutí“ nás dostáva do horšej situácie potom, čo sme boli spasení, než pred tým. Pred obrátením máme aspoň možnosť spasenia. Ale potom, čo sme boli spasení a stratili sme svoje spasenie (ak by sme mohli), nemôžeme už byť znova spasení, ale sme stratení naveky. List Židom 6,6 hovorí: „Ak (nie keď) odpadnú ...je nemožné ...obnoviť ich zase ku pokániu“. To, že „odpadnutie je tu hypotetické, je jasné (verš 9): „Ale, milovaní, čo sa vás týka, sme presvedčení o lepšom, a to o veciach, ktoré sprevádzajú spasenie, hoci takto hovoríme.“ Takže „odpadnutie“ nesprevádza spasenie! Pisateľ nám ukazuje, že ak by sme mohli stratiť svoje spasenie, nikdy by sme ho nemohli dostať späť bez toho, aby Kristus znova zomrel

na križi. To je bláznovstvom (Rim. 6,9). Musel by zomrieť nespočetne veľa ráz (tj. zakaždým, keď niekto, kto bol spasený, zhrešil a bol stratený a chcel by byť „znova spasený“). Čiže tí, ktorí odmietajú „raz spasený, navždy spasený“, môžu to nahradit iba tým, že „raz spasený, navždy stratený“.

Ján nás ubezpečuje: „*Tieto veci som napísal vám, ktorí veríte v meno Syna Božieho, aby ste vedeli (prítomná, súčasná znalosť), že máte (prítomné vlastníctvo) večný život ...*“ (1J. 5,13). Nazývať to večný život, ak človek, ktorý ho má, by ho mohol stratiť a postihla by ho večná smrť, by bolo výsmechom. Naopak, večný život je spojený so zaslúbením, že človek nemôže zahnúť - jasné ubezpečenie (uistenie) o „*večnej bezpečnosti*“, alebo „*raz spasený, navždy spasený*“. Ján 3,16 sľubuje tým, ktorí veria v Ježiša Krista, že ne zahynú, ale budú mať večný život. Ján 5,24 znova hovorí: „*má večný život a nepríde do odsúdenia...*“. Nemožno žiadať jasnejšieho a väčšieho uistenia (ubezpečenia), než je v Ježišových slovách: „*Ja im (svojim ovciam) dávam večný život a nikdy ne zahynú*“ (Ján 10,28).

Ak by sme potom, čo sme prijali večný život, ho mohli stratiť a zahnúť, urobilo by to z Krista luhára. Avšak toto je učenia najväčšej kresťanskej cirkvi. Preto omša je prehlásená za obeť Kristovho tela a krvi, ktorou Boh omilostuje hriešnikov. Čiže Kristova obeť na križi, raz za všetkých, nebola dostatočná. A podobne aj myšlienka, že človek, ktorý bol raz spasený, by mohol byť stratený, tiež popiera dostatočnosť Kristovej smrti na križi pred 1900 rokmi.

Ak hriech spôsobuje stratu spasenia, aký druh a množstvo hriechu to vyžaduje? V Biblii nie je žiaden verš, ktorý by nám to hovoril. Boľo nám povedané, že: „*ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil a očistil nás od všetkej nepravosti*“ (1J. 1,9) - takže je zrejmé, že akýkoľvek hriech môže byť odpustený. List Židom 12,3-11 nám hovorí, že každý kresťan hreší a že namiesto toho, aby hriech spôsobil stratu spasenia, privádza na nás, ako Jeho deti, Božie káranie. Ak by sme teda, keď zhrešíme prestali byť Božími deťmi, nemal by koho potrestať - predsa však „*švihá každého syna, ktorého prijíma*“. V skutočnosti, trestanie je znakom, že sme Božími deťmi, nie že sme stratili svoje spasenie; „*ak by sme boli bez prísneho karhania, ktorého sú všetci spoluúčastníkmi, ste nemanželské deti, nie synovia*“.

Niektorí učia, že človek musí byť pokrstený, aby bol spasený; iní, že musí „*hovorit' v jazykoch*“. Obidve učenia sú formou spasenia zo skutkov. Niektorým ľudom chýba istota spasenia, pretože „*nehovorili v jazykoch*“, iní sú presvedčení, že sú spasení, lebo si myslia, že hovorili. Aj jedni aj druhí sú ako tí, ktorí hovoria: „*Pane, Pane, či sme v Tvojom mene ne robili mnohé divy?*“ (Mat. 7,21-23). Spoliehajú sa na svoje skutky, aby dokázali, že sú spasení, miesto na Božiu milosť! Ani Ježiš však nehovorí: „*Boli ste kedysi spasení, ale stratili ste svoje spasenie!*“, ale hovorí: „*Nikdy som vás neznal*“.

Tu je dôležitý rozdiel. Tí, ktorí veria v „*odpadnutie*“, by povedali o kresťanovi, ktorý sa hlási k viere a potom ju zaprel a žije v hriechu, z ktorého nečiní pokánie, že „*odpadol od milosti a stratil svoje*

spasenie“. Naproti tomu tí, ktorí veria vo „*večnú bezpečnosť*“, hoci nie sú o nič viac zhovievaví voči takémuto správaniu, by povedali o tom istom človeku, že pravdepodobne Kristus „*ho nikdy nepoznal*“ - nikdy nebol kresťanom. Musíme poskytnúť povzbudenie a ubezpečenie z Písma tým, ktorí sú spasení, ale súčasne nesmieme dávať falošnú a nebiblickú útechu tým, ktorí len hovoria, že sú spasení, ale svojím životom popierajú to, čo vyznávajú ústami.

Nie sme potom spasení svojimi skutkami? Rozhodne nie! V 1. liste Korintským 3,13-15 sú skutky každého kresťana skúšané ohňom pred súdnou stolicou Kristovou. (2.Kor. 5,10), pred ktorou sa všetci spasení kresťania musia ukázať! Dobré skutky prinášajú odmenu, ich nedostatok však nespôsobuje stratu spasenia. Človek, ktorý nemá ani jeden skutok (všetky jeho skutky zhoreli), je stále spasený, ale len ako cez oheň (verš 15.). Nemysleli by sme si, že taký človek bol vôbec spasený. Ale ten, kto môže navonok vyzeráť, že nie je kresťan, kto nemá žiadne dobré skutky ako dôkaz - ak skutočne prijal Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, je „*spasení ako cez oheň*“ a nikdy nezahynie napriek svojmu nedostatku skutkov.

Podporujeme teda kresťanov, na základe hlásania „*raz spasený, navždy spasený*“, aby zotrvali v hriechu a aby sa rozhojnila milosť? (Rim. 6,1). S Pavlom hovoríme: „*Bože chráň*“. Neponúkame žiadnu útechu ani istotu tým, ktorí žijú v hriechu. Nehovoríme, že ste v poriadku, pretože ste kedysi urobili „*rozhodnutie pre Krista*“. Namiesto toho vystríhame: „*Ak nie si ochotný práve teraz žiť plne pre Krista ako Pána svojho*

života, ako môžeš povedať, že si bol úprimný, keď si sa mu údajne odovzdal kedysi v minulosti? "A všetkým vyhlasujeme spolu s Pavlom: „Skúmajte sa, či stojíte vo viere, a dokážte sa!“ (2.Kor. 13,5).

Naša istota na večnosť spočíva v Jeho nemennej láske a dostatočnosti Božieho zabezpečenia v Kristovi - nie v našej zásluže alebo konaní. Len keď je toto jasné, máme skutočný pokoj s Bohom. Len vtedy Ho môžeme skutočne milovať a žiť pre Neho z vďačnosti za večný život, ktorý nám venoval ako nezištný dar, zo svojej milosti - dar, ktorý si nevezme späť, a o ktorom je presvedčený, že nikdy nemôže byť stratený!

(Dave Hunt, prel. F. Šichula)

Emauské kurzy ve vězení

Když jsem přebíral práci s „Biblickými korespondenčními kurzy“, ani ve snu mne nenapadlo, že se dostanu až do vězení - za těmi, kteří se stali také studenty tohoto poznávání Písem. Jezdím tam už několik let a tak bych se chtěl zmínit o jednom z nich, který našel právě ve vězení svého Pána.

Je to už více než šest let, co jsem si začal psát se Sášou Minksem z Litoměřic, který našel naši adresu v jednom časopise. Aby si začal krátkou dlouhou chvíli, řekl si, že to zkusí, že to bude něco jako luštění křížovek. Začal, ale stalo se, že Boží slovo ho natoli oslovilo, že mu začal rozumět, protože se v něm našel. Navštívil jsem ho ve věznici ve Valdicích 18.10.1999.

A zde začíná jeho svědectví o dřívějším životě.

Je mi 35 let, narodil jsem se v Chebu. Pamatuji si, že do kostela se chodilo na vánoce. O Bibli jsem nevěděl vůbec nic a jen občas jsem slyšel jakýsi Otčenáš a k tomu „Pán Bůh s námi a zlý pryč!“ To bylo celé moje náboženství, jak mi je předali rodiče.

Vyučil jsem se kuchařem a číšníkem. Věděl jsem, nebo jsem to cítil, že mi něco schází, láska v pravém slova smyslu. nikdy jsem však nevěděl, co to je. Hledal jsem ji však na nesprávném místě. Toužil jsem po něčem hlubším, ovšem žel nenašel jsem nic jiného než alkohol. Manželství se mi nepovedlo a tak jsem začal pít ještě víc. Jistě, přiznávám, že za rozpad manželství mohu já sám. Vzpomínám si, že to byl prázdný život. V roce 1993 jsem měl potyčku se svým kamarádem, který na následky skončil. Bylo to pro mne velice těžké, strašné! Ke všemu jsem se přiznal, sám jsem celou věc ohlásil a tak se dostal do vazby. Ve vazbě mi jeden vězeň poradil, ať jdu za knězem. Udělal jsem to a on mi řekl, abych se s tím vyrovnal a naučil se s tím žít, což mi vůbec nepomohlo. Pak jsem navázal kontakt s kazatelem adventistů a ten mi dal Bibli a poukázal mi na verš J 3, 16. Také jsem tam začal dělat biblické kurzy. Ale v tom se mi dostaly kurzy „Emauské“ a to mne začalo zajímat mnohem více. A právě v tu dobu jsem odevzdal svůj život Pánu Ježíši a On mi dal novou duchovní rodinu. Navázal jsem kontakt s br. V. Kubienou, který pak začal jezdit za mnou a také mi doporučil další bratry, bratra Jar. Krmáška a jiné, kteří za mnou také pravidelně jezdí. Už mi není dlouhá chvíle, učím se anglicky a hebrejsky, chodím zde do zaměstnání

a tak jsem si adoptoval tři děti, na které pravidelně přispívám. Jedno je zde z naší republiky, druhé je z Indie a třetí z Afganistanu. Loučím se s vámi slovy Ko 2,6-7: „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry“.

A já musím podotknout, že přebytek z první výplaty poslal jako příspěvek na Emauskou práci a že se tak stal jejím sponzorem. Mívá vždy jako první hotovy všechny kurzy, které vydáváme a vždy se těší na další, než vyjdou. To je opravdová změna života.

Vilém Kubiena

Pár slov

k mojej šesťdesiatke a osemdesiatke

Som veľmi vďačný Pánu Ježíšovi, že som sa mohol dožiť 80 rokov ako dieťa Božie. V októbri 1998 bolo 60 rokov ako som sa stretol osobne s Pánom Ježíšom.

V októbri 1938 sme mali v Nyíregyházi konferenciu. Slovom slúžil brat kazateľ Jozef Markuš. Bol prečítaný 103. Žalm verše 2 - 6 a Židom 4,7. Sála /kaplnka/ bola plná plná ľudí a Duch Svätý naozaj silne pôsobil. Viacerí mladí sme sa vtedy odovzdali Pánovi. Poobede sme sa stretli zvlášť novoobrátení k modlitbám, kde sme slúbili vernosť Bohu. /Na niektorých si ešte pamätám: J. Kušnierik, Jožko a Janko Suchánsky, Jožko Lakatoš.../ Boli to pekné chvíle, ktoré ma sprevádzali celým životom.

Veľmi som vďačný Pánovi, že mi dal veriacu matku, ktorá ma vychovávala v bázni Božej. V trinástich rokoch som vážne ochorel. Ako chlapec som rád čítal knihy a mamička mi kúpila pár knižiek od Kristíny Royovej. Keď som ich prečítal, povedal som si, že aj ja chcem byť taký, aký bol Martinko, Jožko a Paľko. Snažil som sa byť dobrým chlapcom, rád som chodil na besiedku i na mládež a neskôr

na hudobnú, do spevokolu. Keď som bol vojak, dostal som sa na front. Moja mama sa veľmi modlíla a postila za mňa, ale aj celý zbor za všetkých tých, ktorí sa dostali na vojnu. Pán ma ochránil aj na fronte, veľmi som pocítoval silu modlitieb. Vojaci okolo mňa padali ako muchy, ale Pán ma ochránil, aj keď som bol zranený. Cítil som, že Pán Ježíš je so mnou a nakoniec som sa dostal domov.

Som šťastný, že som mohol uveriť v Pána Ježíša ešte v mladosti /mal som 18 rokov/ a odovzdať svoj život Jemu. Keď sa spätne pozerám na tie roky, vidím, ako ma Pán viedol a ochraňoval i celú moju rodinu. I keď mnohokrát nerozumiem Jeho ceste, ktorou ma vedie, ale mám istotu, že ma On prevedie cez všetky skúšky života a dovedie do tej krásnej zaslúbenej Otciny. Tam, kde nebude bolesť, žiaľ ani smútok a kde sa večne budeme radowať v Ňom.

Keď si pomyslím na tú krásnu budúcnosť, moje srdce plesá v Bohu, že i ja som občanom nebeského domova.

Túto radosť z budúca prajem aj Vám.

S bratskou láskou Ondrej Palic.

OTÁZKY

Otázka: *Smí křesťan pít alkohol?*

Období konce roku je obdobím pro každého člověka trochu rizikovým. V našich zemích se totiž ujal podivný zvyk se o Vánocích přejídat a na Silvestra opíjet. Kdoví, kde to má původ. Možná, že tomu napomohlo i zesvětštění společnosti. Z křesťanských svátků se staly svátky klidu a míru, které většina lidí prožije u televize a nad hromadami jídla. Škoda, že lidé více nemyslí na to, jak jsou na tom se svým vztahem k Bohu, když už se jedná o „křesťanské“ svátky.

A Silvestr, to už je vůbec tragický den. Bezuzdé opijení, kterým někteří lidé tento den prožijí, jistě není něčím povznášejícím.

Jak jsme na tom vůbec my, křesťané, ve vztahu k alkoholu? Před nějakým časem napsal Pavel Steiger v časopise Zápas o duši na toto téma článek, na který přišlo nejvíc negativních ohlasů v dějinách časopisu. Je to tedy téma velmi citlivé. Proč? Inu, protože i mezi křesťany je dost těch, kteří pijí. Setkávám se s tím velmi často, že v nějakém sboru se mě začnou ptát, zda je to normální, aby křesťan pil.

V Bibli je často řeč o vínu. Pití vína není něčím hříšným - to by potom Ježíš svedl na svatbě v Káni k hříchu pěknou řádku lidí, když proměnil vodu ve víno. Víno sloužilo také jako lék - je známé místo, ve kterém apoštol Pavel doporučuje Timoteovi užívání vína ze zdravotních důvodů.

V Bibli je však také řada míst, která

před pitím varují. Předně pít je životní projev světáků. Petr v prvním listě píše: *„Dost již zajisté na tom, že jste v uplynulém čase života vykonávali vůli pohanů, když jste žili v nevázanostech, v žádostech, v opilství, v hostinách, v pitkách a v nedovoleném uctívání model. Proto se diví, že s nimi neběháte do téhož proudu prostopášnosti, a uráží vás.“* (1P 4,3-4).

Petr píše rozptýleným křesťanům ze Židů. Ti kdysi žili stejným stylem, jako jejich pohanští spoluobčané, včetně modlářství, jehož součástí byly i pitky a hostiny. Po svém obrácení ke Kristu se od těchto pohanských zvyklostí odvrátili a vysloužili si posměch a urážky. Z tohoto textu k nám přichází jasné poučení. Po obrácení ke Kristu se mění životní styl všech těch, kteří žili neřádně. Není to příkaz, je to logický důsledek obrácení. Alkoholik začne bojovat se svým zlozvykem, kdo vysedával po hospodách je Duchem obviňován, kdo se zabýval pornografií, začne se za své jednání stydět. Tato proměna je zcela přirozená a dobrovolná. Došlo-li skutečně k obrácení, nebude násilná. Věřící lidé by měli s nově uvěřivšími mluvit i o těchto věcech velmi citlivě, neměli by je tlačit, ale spíš by měli čekat, až je Duch svatý obviní a ukáže jim, že určité věci nejsou pro Boží dítko dobré. Kolik se udělalo chyb necitlivým jednáním, kolik životů bylo zadušeno zákonickými požadavky a předpisy, které chtěly změny života rychleji, než k nim dotyční lidé v procesu svého křesťanského růstu dospěli!

Do této kategorie patří i pití alkoholu. Alkoholik po obrácení prožívá těžký boj. Je si vědom svého hříchu a musí s ním bojovat. Stává se, že takový člověk je

vysvobozen rázem, Božím zásahem, takže pít nemusí a je svobodný. Může se ale stát i to, že se alkoholik zázračně neuzdraví a potom je na místě léčba v protialkoholní klinice. V každém případě alkoholika Duch svatý vede k tomu, aby po obrácení byl svého hříchu zbaven. V tom mu musí být společenství křesťanů nápomocno modlitbou, vedením a celkovou péčí. Žel, stává se však také, že nově obrácený člověk je ponechán svému osudu, nikdo s ním nemluví o jeho životě a on je vtažen zpět do světa.

Jinou věcí je to, když křesťan, který již léta žije s Pánem, začne pít. I to se stává, zvláště v oblastech, kde se daří vinné révě a pití vína je tam zcela normální. Jsou také kraje, kde se hodně pije slivovice, např. Valašsko. Co s tím? Pavel píše o takovém pití na několika místech. Mám teď na mysli pití víceméně pravidelné, nebo nepravidelné, zato hojně, kdy se člověk opije. Tomuto pití říká Bible opilství a označuje je jako hřích. Nejedná se už o příležitostné a zřídkavé napití, ale o pití.

Člověk, který se opíjí, se stává předmětem Boží kázně. Ta se projevuje nekolikerým způsobem. Předně takový člověk nemůže vykonávat práci staršího a diakona. V prvním listě Timoteovi píše Pavel, že biskup (episkopos, dohlizitel) *„má být bezúhonný, ...ne pijan...“* (1Tm 3, 2-3). O diakonech Pavel říká, že nemají být oddaní *„mnohému pití vína“* (1Tm 3,8). Pití alkoholu člověka odstavuje od služby a zodpovědnosti v církvi. Vždy bude diskutována otázka míry. Jistě nikoho nepohorší sklenice piva po obědě nebo sklenička vína s přáteli. Jakmile se však z pití stane zvyk a potřeba, jakmile si lidé pití všimnou, jakmi-

le se stává člověk na alkoholu závislý, je zle. Míru závislosti lze vyzkoušet třeba tak, že člověk zkusí např. rok abstinovat. Pokud mi to půjde bez problémů, nejsem na alkoholu závislý. Pokud však budu prožívat nějakou psychickou či fyzickou újmu, patřím asi do kategorie pijanů.

Většina lidí však svůj stav odhalit nechce. Pití alkoholu se bagatelizuje, i těžcí alkoholici popírají svou závislost. Zhoubný vliv pití na mentální i fyzické zdraví člověka je zřejmý. Navíc alkohol ničí rodinné vztahy, diskvalifikuje člověka v zaměstnání. Alkoholik svým pitím vrhá zlé světo na Boží církve. Proto by se v církvi rozhodně o alkoholu mělo čas od času mluvit. Vždyť apoštol Pavel uvedl alkoholismus jako jeden z nejmázejších hříchů, kvůli kterému má být člověk vyloučen z obecnství sboru. Poslechněme si ten úsek: *„Napsal jsem vám v dopise, abyste se nesměšovali se smilníky; nemíním však všeobecně se smilníky tohoto světa, nebo s hrabivci, lupiči a modláři, neboť to byste museli z tohoto světa vyjít. Napsal jsem vám však, abyste se nesměšovali s tím, kdo si říká bratr, a přitom je smilník nebo hrabivec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte. Proč bych měl soudit i ty, kdo jsou mimo nás? Nesoudíte snad vy ty, kdo jsou uvnitř? Ty, kdo jsou mimo, bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu!“* (1K 5,9-13).

Už jsem řekl, že alkoholik většinou popírá svou závislost. Proto zde má svou roli církev, místní sbor, který by měl na alkoholika působit. Je nutné přesvědčit jej, aby se svěřil do rukou odborníků a nechal se léčit. Pokud

alkoholik v cirkvi pomoc odmíta, prichádza na radu dokonca i onen najkrajší prostriedok, ktorým je vylúčenie ze spolenstvá.

Je velmi smutné, že alkoholizmus je často trpén, ba dokonca tolerován. Je to hích, ktorý je ve svých dôsledcích mimorádne nebezpečný. Vždy je tfeba mít na paměti, že alkoholizmus je spoutanost,

za níž stojí satan, proto boj s ním je bojem duchovným a nelze jej podceňovat.

Máme-li tedy odpovědět na naši úvodní otázku, musíme být velmi opatrní. Křesťan alkohol pít smí, ale musí být vždy ve střežu. Alkoholikem se totiž může stát snadněji, než by byl ochoten si připustit.

Petr Vadiura

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Správa z Krpelian

„Ak nebude Hospodin stavať dom, nadarmo sa namáhajú tí, ktorí ho stavajú.“ (Ž 127,1)

Na strednom Slovensku sa nachádza medzi horami Veľkej a Malej Fatry Turčianská záhrada, tzv. Turiec, kde leží aj obec Krpelany. Aj tu už pred skoro 60 rokmi vznikol zbor kresťanov, hoci to probiehalo na začiatku za veľmi krutých podmienok. Tí naši prví bratia a sestry spomínajú, ako boli sprevádzaní protivníkmi hádzaním kameňov a tiež aj okná porozbíjali, keď sa schádzali domčeku v malej izbe u rodiny Rafajovej. Pro túto ťažkú situáciu ponúkli svoj dom rodina Janikova (rodičia staršej sestry Gallovej) a postupne rodina Gallova, ktorá poskytla svoju izbu na dobu 28 rokov do roku 1975. Od roku 1975 do roku 1999 - tj. 25 rokov poskytol priestory zo svojho domu brat Vladimír Vaňko so svojou manželkou.

Ale náš zboreček asi tak 40členný túžil mať svoju modlitebňu, za ktorú sme sa modlili asi šesť rokov a tiež sme začali robiť finančné zbierky. V roku 1998 Pán vypočul naše modlitby a naplnil naše túžby a veľmi ľahko a bez problémov

sme v starej časti Krpelian kúpili drevený domček. Počas dvoch rokov sa nám ho podarilo zrenovovať za pomoci určitých darovaných finančných prostriedkov aj za pomoci rúk hlavne našich bratov.

Tiež sa chceme touto cestou poďakovať mnohým bratom a sestrám z jednotlivých rodín, od ktorých sme obdržali väčšie sumy a tiež od našich spolubratov a spolusestier z niektorých zborov na Slovensku. Ďakujeme. V novembri 1999 sa nám podriilo s Pánovou pomocou otvoriť oficiálnu časť našej modlitebne a sme vďační Pánovi, že sa môžeme už tam schádzať a oslavovať nášho Pána.

Dňa 24. novembra sme pozvali našich susediacich bratov a sestry z Martina. Zažili sme veľmi peknú chvíľu poďakovania a chvál. Viacerí bratia sa vystriedali v službe slovom a priáním Božích zaslúbení pre našu obec a tiež zaspomínali naši najstarší - sestra Jančová, ktorá má pvod z Krpelian a ostatní bratia a sestry, ktorí si niečo pamätali. K tomu na záver nechýbalo aj občerstvenie, kde ešte pokračovala duchovná pohoda.

Ak nám dá ešte Pán milosť, chceli by sme pokračovať ďalej s výstavbou

ďalších častí, ktoré by mali slúžiť v budúcnosti na detské a mládežnícke pobyty alebo stretnutia našich spoluvykúpených nielen zo Slovenska, ale aj z Čiech a tiež aj z iných republík.

Veríme stále, že náš Pán je bohatý a vie, čo a koľko nám je treba a že nám pomže ďalej vo výstavbe a všetko, čo k tomu náleží, dá v pravý čas.

Sylvia Gallová, Krpelany

Trenčín

Oficiálne otvorenie Kresťanského zboru v Trenčíne

V nedeľu 23. januára sa po troch rokoch evanjelizačnej práce bratia a sestry zo zboru v Novom Meste nad Váhom a okolia Trenčína dočkali vymodlenej a dlho očakávanej udalosti oficiálneho otvorenia Kresťanského zboru v Trenčíne.

Toto mimoriadne zhromaždenie sa Trenčíne, aby boli k dispozícii i dostatočne potrebné priestory na schádzanie sa a prijímanie návštev. Po troch rokoch pravidelného stretávania sa s novými ľuďmi sme taktiež začali intenzívnejšie cítiť, že vývoj nášho formujúceho sa spoločenstva sa spomaľuje práve tým, že sme kráčali len od jedného „izolovaného utoroka“ po ďalší „izolovaný utorok“ bez toho, aby sme sa vzájomne poznali a prehlbovali vzájomné vzťahy uprostred týždňa. Veríme, že Pán Ježiš nás priviedol do Trenčína v pravom čase, aby sme boli dostupnejší k tým, ktorí hľadajú duchovnú pomoc.

Požehnanie celého diela na otvorení zboru v tomto meste vyplývalo z modlitebnej a finančnej podpory, ako i jednosmernosti starších bratov Nového Mesta nad Váhom, ktorí plánujú i naďalej aktívne sa zúčastňovať na tejto práci

v novo-otvorenom zbere. Zhromaždenia v nedeľu sa budú konať len poobede, od 16.00 - 18.00 i s Lámaním chleba.

Pre určenie tohoto času sme sledovali tri dôvody:

1. Aby sa bratia a sestry zo zboru v Novom Meste nad Váhom mohli pokojne naďalej zúčastňovať zhromaždenia na oboch miestach v tú istú nedeľu, vypomáhať v Trenčíne, a aby sa nikto nemusel vzdať jedného zhromaždenia v prospech druhého.
2. Mnohí naši priatelia, ktorí navštevujú svoje kostoly doobeda, radi prídu i medzi nás, aby medzi nami mohli „objaviť“ niečo, čo v kostole nikdy ne-nájdu.
3. Niektorí dospievajúci ľudia sa musia doma zúčastňovať „slávnostných nedeľných obedov“, po ktorých im je rodičmi umožnené ísť „von“ až do večera.

Otvorenie zboru v Trenčíne však v skutočnosti nie je založením nového zhromaždenia, pretože v tomto meste už zhromaždenie našich zborov existovalo pred 35 rokmi. Je to len obnovenie duchovnej práce, ktorá zanikla, alebo bola prerušená, aj keď bola nepretržite podporovaná tichými modlitbami a túžbami bratov a sestier v tomto okolí.

Slávnostného otvorenia zboru sa zúčastnilo okolo 280 ľudí a zhromaždenie trvalo 2 a pol hodiny. Hlavné slovo mal brat Milan Neklapil. Veľkým povzbudením pre nás Trenčanov boli príspevky, pozdravy, priania a slova povzbudenia od bratov z mnohých zborov: Púchova, Zvolena, Modry, Devínskej Novej Vsi, Rače, Zem. Kostolian, Krpelian, Žiliny, Prievidze a Nitry. Program bol na Božiu slávu spestrený spoločnými duchovnými piesňami, ako i piesňami zohraného dua

Simonky Gallovej a Lenky Fabianovej (z Krpelian) a súrodeneckého tria Azorovcov zo Zvolena. Bolo nám tiež na požehnanie, keď sme si verejne pripomenuli, že toto trio (Mária, Vierka a Peter Azorovci) patria medzi pravnučata požehnaného brata Karola Pavloviča (1898-1955), ktorý bol na tomto mimoriadnom zhromaždení spomenutý niekoľkokrát. Brat Pavlovič sa významným spôsobom zaslúžil o duchovný rozvoj našich zborov na Slovensku, ale i v zahraničí a do svojej smrti bol mimoriadne aktívnym misijným pracovníkom. Za svoju vieru v Pána Ježiša bol uvznený, a vo vedení aj zomrel.

Touto cestou chcem ešte raz zo srdca poďakovať všetkým bratom a sestram, ktorí sa rôznym spôsobom podieľali na otvorení nášho zboru. Boli sme vyzvaní, aby sme sa my Trenčania modlili za ostatné zbory na Slovensku a tak veríme, že tak ako sa my budeme modliť za vás, že tak sa i vy budete modliť za nás, aby sme verní zostali nášmu Pánovi a verne aj stáli v službe, do ktorej každého z nás On sám postavil.

Kontakt pre informácie o mieste a časoch zhromaždenia - J. Abrman, tel. 0831/7444382.

J. Abrman ml.

Martin

Na konci každého prežitého roka si pripomíname Božiu milosť, ktorá nás vi- edla a bola s nami. Tak aj v ten minulý rok sme si pripomenuli dobrotu a milosť nášho Pána. Ďakovali sme mu za ochranu, za vedenie, za dary milosti, za zdravie, atď... za to, že sme vybudovali sociálne zariadenie.

Už dávno sme mysleli, že treba vy-

budovať sociálne zariadenie, ale boli rôzne prekážky a problémy, pre ktoré sa to nedalo uskutočniť. V prvom rade sme sa za to všetci spoločne modlili. Bolo treba vybaviť povolenie na prestavbu, plán prestavby, zaistiť financie, stavebný materiál, dozor, majstrov, ochotné ruky, chuť do práce atď. To všetko sme zverili Pánovi. Potom prišiel deň zahájenia stavby. Každý pracovný deň sme začínali s modlitbou. Vymerali sa a vytýčili základy. Začali sa výkopové práce. A tak deň čo deň sme pracovali, podľa toho, aká bola ruka Božia nad nami. Rôznej práce sa zúčastnili aj sestry, hlavne pri príprave stravy a občerstvenia.

Konečne po namáhavej práci, či už zbúraním starej verandy, alebo vybudovaním základov, obvodových a vnútorných múrov, omietnutím, či vydláždením a zastrešením prístavby sme stavbu dokončili a odovzdali do používania. Pán nám dal toto zariadenie, aby sme nemali v ničom nedostatok.

Veľmi sme ďakovali Pánovi za pomoc, ale aj tým, ktorí priložili ruku k dielu, aj za finančnú pomoc. Ak chceme niečo pre Pána urobiť, musíme mať otvorené srdce aj dlane a pracovať ako pre Pána. Takúto službu Boh požehná. Má nám záležať aj na duchovnej práci a to získávať duše pre Pána, máme ukázať na Pána Ježiša aj skutkom lásky.

Živá píseň

Bolo to 28. 11. 1999 v Martine, keď sa v Dome kultúry naplnila miestnosť poslucháčmi. Boli sme svedkovia toho, že ľudia v Martine majú veľký záujem o duchovné piesne a o Božie slovo.

Programové piesne boli nádherné, vypočuli sme si ich s veľkým záujmom. Mimo piesní boli svedectvá, ktoré hovorili o Pánovi Ježišovi, ktorý miluje všetkých ľudí a túži po každom hriešnikovi, ktorý činí pokánie. Pán chce, aby sa každý obrátil, uveril v neho a stal sa novým stvorením.

Boli hovorené viaceré svedectvá, ktoré si všetci poslucháči s plným záujmom vypočuli a mohli sa rozhodnúť ísť za Pánom Ježišom. On volá až doteraz: „*Podďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení a ja vám dám odpočinutie*“ (Mt 11,28).

Veľmi sme ďakovali Pánovi za požehnanie, za poslucháčov, ktorí boli oslovení a prosíme aby Duch svätý pracoval na ich srdciach, aby boli zachránení od večného zahynutia. Dlhو budeme spomínať na Živou píseň, na našich milých z Českého Těšína, ktorým tiež patrí naša srdečná vďaka.

Ján Jančo

Opava

Dne 16.2.2000 uplynul rok, kedy si náš drahý Pán povolal do svojho večného domova nášho milého bratra **Aloise BOHÁČE** ve věku nedožitých 75 let.

Už jako chlapec se projevoval hudebním nadáním. Jeho krásný tenor potěšil mnohé z věřících a doprovázení při společných shromážděních ať už na harmonium, klavír nebo housle povzneslo mnohé srdce k radostnému zpěvu. Díky za tento využitý dar.

Uvěřil v Pána Ježíše Krista ve svém mládí, krátce potom se oženil s Aničkou

ve Vsetíně. Pro svoji víru musel opustit zaměstnání ve vsetínské Zbrojovce a dostává se s manželkou v roce 1954 do Opavy, kde zůstal věrný svému Pánu až do svého odchodu do připraveného nebeského přibytí.

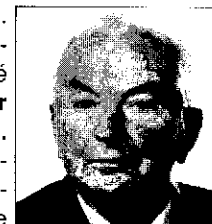
Náš milý bratr Boháč byl skromný a velmi čestný. Proto také mnoho trpěl v této poslední době, kdy nečestnost by- la vidět daleko víc než dříve.

Nehrnul se dopředu, aby vyniknul, ale svým citlivým vnímáním dovedl vystihnout situaci, která nastala nebo nastane. Jeho služba Božím slovem byla krátká a věčná. Nikdy nikomu nechtěl ublížit, a také nikomu zůstat na obtíž. Proto při jeho vážném onemocnění si tolik přál jít ke svému drahému Spasiteli Ježíši Kristu, který mu připravil místo v nebeském domově. Často citoval verš, který ho posiloval na cestě za Pánem Ježíšem: „*V utišení se a doufání bude síla vaše*“ (1z 30,15).

Za opavské věřící rád a s věčností zavzpomínal Vláda Pípal

Praha

V úterý 25. 1. 2000 byl Pánem odvolán z pozemské pouti bratr **MUDr Miroslav HEROLD**. Odešel do nebeského domova dle lidských měřítek náhle

a nečekaně ve věku nedožitých 90 let. Ale z Boží strany jakoby dozrál čas. Předchozí neděli se bratr totiž připojil ve službě ve shromáždění krátkou vzpomínkou na svoji manželku, která odešla k Pánu právě před dvanácti lety, a uvedl i tehdy citovaný verš: „*Hle, na dlaních vyryl jsem tě...*“ (1z 49,16). Upozornil i na biblické postavy Mojžíše a Samuele,

kteří byli připraveni odpovědět na Boží zavolání slovy „*Ted' jsem*“. A když se pak zpívala závěrečná píseň „*A až jednou přiblíží se doba, kdy i já půjdu tam...*“, nikdo netušil, že se to bude právě jeho tak bezprostředně týkat.

Narodil se 8.9.1910 na severu Čech (Chudeřín u Litvínova), kde prožil mládí spolu se dvěma sourozenci. Studia ho pak přivedla do Prahy, kde přišel do styku nejen s lékařskou vědou, ale i se svědectvím o Pánu Ježíši Kristu. Verš napsaný na smutečním shromáždění: „*Milostí spasení jste skrze víru... dar je to Boží*“ (Ef 2,8) byl pro něho Boží nabídkou, kterou přijal celým srdcem - a rád to ostatním připomínal. Stalo se to roku 1931 - jak se můžeme dočíst i v knize „*Cestou pravdy a lásky*“ (str. 83-85), kde jsou uvedeny některé další okolnosti jeho života.

Jeho manželství s Esterou, rozenou Křesinovou, Bůh obdařil třemi dětmi - a dočkal se nejen vnuků, ale i pravnoučat. Spolu s manželkou pomáhali také několik let ve zdravotnické službě v Alžírsku. Životní elán ho neopouštěl ani ve stáří. Jeho ochotu sloužit spoluobčanům i vysokou lékařskou odbornost vděčně připomínali mnozí jeho pacienti jak osobně, tak i dopisy na rozloučenou.

Výraznou stopu života víry však zanechal mezi spoluvěřícími. Jeho důvěra Božímu slovu, moudrý rozhled, radostný a živý projev, ochota porozumět mladším a umění povzbudit je zůstanou vděčně v naší paměti. Odpovídá to i verši ze záhlaví oznámení: „*Blažený člověk, jehož síla je Hospodin*“ (Ž 84,6).

Petr Zeman

Brno

Rozloučení 4.2.2000

Drahomíra ZEMANOVÁ

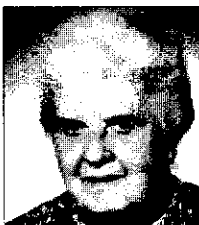
„*Blažení jsou od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají.. aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi..*“ Zj14,13

„*Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj.. a veselil se, že se vším domem svým uvěřil Bohu.*“ Sk16,31-34

Sestra Drahomíra Zemanová odešla ke svému Pánu do nebeského domova po krátké nemoci ve věku nedožitých 92 let. Rozloučení na místním hřbitově probíhalo za účasti širokého okruhu spoluvěřících i místních spoluobčanů, kteří tak mohli slyšet slovo svědectví o Pánu Ježíši. Byli jsme vděční i za klidné počasí prozářené slunečnými paprsky, které umožnilo příjezd i ze vzdálenějších míst. Slovem posloužili na výše uvedené texty bratři Ing.J.Ostrolucký a Jan Kašparec, s vděčností jsme vyslechli i několik písní pěveckého sboru z Opavy.

Sestra Zemanová již od malička vyrůstala v prostředí Božího slova. Dědeček Karel Helmich jako kolportér roznášel po západních Čechách Bible a její rodiče byli již před sňatkem znovuzrození lidé. Ona sama byla také poddajná Božímu tažení a již v mládí světila svůj život Pánu Ježíši Kristu jako Spasiteli. Některé podrobnosti životopisu lze najít v knize „*Cestou pravdy a lásky*“ (str.94-95, 233).

Celé 90-leté životní období lze zhruba rozdělit na tři části. První menší třetinu prožila jako dcera s rodiči v Plzni

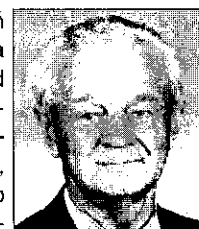
a částečně na severu v Dubí - Teplicích; druhou třetinu jako manželka a maminka v Brně; závěrečnou třetinu pak tamtéž, ale již jako vdova mezi svými dětmi. Vždy však plně zapojena v obecenství spoluvykoupených a ochotna ke každé potřebné službě - třeba spoluobčanům jako zdravotní sestra, anebo v nejrůznější práci na Boží vinici. Jako příklad lze uvést: výuka dětí v besídce, překladatelská práce a pomoc manželovi při vydávání biblické literatury, vedení sborového zpěvu, spolupráce na tvorbě dvou zpěvníků, přívětivost k hostům a j. I za těžkých okolností, třeba když byl její manžel z důvodu víry ve vězení, čerpala sílu z Božího zdroje.

Ve vzpomínkách zůstává její vřelá a usměvavá tvář, ochota porozumět druhým a povzbudit je, zvláště když šlo o mladé lidi. Zanechala příklad života, kdy víra v Pána Ježíše byla provázena požehnáním pro celý dům a kdy ukončení pozemské pouti může být nazváno blaženým přechodem do nebeského domova - tak jak o tom hovoří úvodní verše.

Batizovce

V posledný deň roku 1999 sme sa v Batizovciach pod Tatrami rozlúčili s milým bratom **Ondřejom MICHALKOM**, ktorého si Pán po krátkej nemoci povolal do svojej slávy 28.12.1999 vo veku nedožitých 92 rokov. Už v mladosti odovzdal svoj život Pánovi Ježíšovi, v ktorého uveril ako osobného Spasiteľa, po celý čas života chodil s Ním a snažil sa mu slúžiť.

V dome, v ktorom býval, bolo zhromaždenie od dvadsiatych rokov až do

r. 1986, keď bol postavený nový zborový dom. Po celý čas trvania zhromaždenia v dome, v ktorom býval, si vyžadovalo od neho veľkú službu trpezlivosti a lásky k spoluvieriacim a zvlášť k deťom a mládeži.

V 50. až 70. rokoch, keď nebolo ľahké dokazovať pred štátnou mocou „*praktické chodenie s Pánom a Jeho lásku k domácim viery*“, nebál sa dať k dispozícii svoj dom aj záhradu, kde sa schádzala mládež k spoločnému obecenstvu, a to nielen domáca, ale aj z celého bývalého Československa a zo zahraničia, aby tu mala nezabudnuteľné letné pobyty v Tatrách.

Brat Ondrej Michalko mal pochopenie pre ľudí, ktorí potrebovali pomoc, bol pohostinný a jeho dom bol otvorený pre všetky návštevy v každý čas.

Po celý svoj život a zvlášť k jeho konci sa tešil na nebeský domov, lebo žil v istote: „*Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a posledný sa postaví nad mojím prachom.*“ Rozlúčka s br. Michalkom za účasti apoluvieriacich i spoluobčanov bola v nádeji, že sa s ním stretne v nebesiach, ako nám to zaslubuje Božie Slovo. Pri rozlúčka Božím Slovom poslúžili bratia V. Azor a J. Oboril.

Ján Oboril

Újezd u Luhačovic

Uprostred nádherné barevné podzimní přírody Valašska, v nedělním ránu 16. října 1999 na pokyn svého Pána, odešel do věčného domova náš milý a drahý spolupoutník k nebeskému domovu **Jan FRÝŽELKA**

z Újezda u Valašských Klobouk ve věku 86 let. Tak jako v jejich početné rodině, podobně i v Újezdě v letech 1938-1948 prožívali požeňnané chvíle mnohé Boží děti - bratři a sestry - zasaženy radostnou zvěstí evangelia našeho Pána Ježíše Krista o záchraně v Jeho oběti a také sounáležitost v Boží rodině, v krásném bratrském a sesterském společenství. Byl to právě „on“, náš spolubratr, který v té době přinesl evangelium z Bratislavy do malé valašské vesničky, kde se Pán ve svých mnoha vykoupěných oslavil a požeňnal věrnou práci svého svědka. „Památka spravedlivého požeňnaná...“ (Př 10,7). S živou nadějí vzhlížíme za horizont časnosti na shledání.

Věřící z Újezda u Val. Klobouk (M. Šimek st.)

Nové Mesto nad Váhom

Pánovi Ježíšovi sa zalúbilo dňa 30.1.2000 povolať našu milú sestru **Katarinu PASTORKOVÚ** do nebeského domova vo veku vyše 101 rokov. Odišla v radostnom očakávaní, že už skoro uvidí tvár svojho Spasiteľa. K pohrebnému zhromaždeniu, ktoré sa nieslo v evanjelizačnom duchu, sa za zbor v Novom Meste prihovorili Jozef Abrman ml. a Peter Abrman. (K 101. výročiu narodenín sestry Pastorkovej sme venovali pozornosť v minulom čísle tohoto časopisu.)

Jozef Abrman

Po uzávierke tohotom čísla jsme obdrželi tuto smutnou zprávu:

Dne 16. února 2000 byl ze své pozemské pouti náhle odvolán ke svému Stvořiteli jeho věrný služebník **Dr. Karel Kořínek** ve věku nedožitých 80 let. Rozloučení se konalo v úzkem rodinném kruhu s vděčným připomenutím všech, kteří ho měli rádi.

K životu a dílu milého bratra Kořínka se vrátíme v příštím čísle

redakční rada

NOVINOVÁ ZASILKA

*Vydávají Křesťanské sbory
ve vydavatelství A-Alef,
Bořivojová 29, 701 00 Ostrava,
tel. 069/355348,*

kteří zajišťuje také administraci.

Odpovědný redaktor:

ing. Tomáš Pala s redakční radou

Adresa redakce:

Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín,

tel. 0657/618 658

Obálka:

Jaroslav Kupec aked. malíř

Vychází čtyřikrát do roka.

Předplatné:

na celý rok 40,- Kč.

jednotlivé čísla 10,- Kč

Rozšiřuje administrace.

Příspěvky na časopis můžete poslat na účet:

Komerční banka Ostrava,

č.ú. 81006-7610100

TLAČOVINY

Administrace pro Slovensko:

Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5,

915 01 Nové Mesto nad Váhom.

Plathy a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu „C“.

Předplatné je:

na celý rok 48,- Sk

jednotlivé čísla 12,- Sk.

Grafická úprava a tisk:

František Pavelka, Přebor

Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU

ZÁSILKŮ povoleno Obhlastní správou pošt

v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. -

Registrační číslo MK ČR 6480.

ISSN 1210-6526